

Podle médií i politiků a rádoby odborníků byl na českém Ministerstvu zahraničních věcí odhalen „agent-krtek“, avšak ve skutečnosti se jedná o neprokázané tvrzení a další blamáž BIS

Specifická analýza a hodnocení s odborným výkladem (12113)

12. října 2022

UVEDENÍ DO SITUACE

Dne 15. září 2022 jsme se z českých médií dozvěděli, že dlouholetý zaměstnanec českého Ministerstva zahraničních věcí (MZV) předával utajované informace ruské zpravodajské službě, přesněji civilní rozvědce nebo též výzvědné službě s označením SVR (Služba vnější rozvědky, v ruském jazyce: Служба внешней разведки – СВР).

Jako první tuto informaci zveřejnil Deník N ve svém [článku](#) pod názvem „**Pracovník ministerstva zahraničí vynášel tajné informace ruské rozvědce. »Využili jeho slabost pro ženy a peníze«**“ (článek byl zveřejněn 15. září 2022 v 19.10 hod.). Podle Deníku N tuto informaci potvrdil premiér Petr Fiala (ODS), ministr zahraničních věcí Jan Lipavský (Piráti) a taktéž Bezpečnostní informační služba (BIS). Dále podle Deníku N to byla právě BIS, která odhalila, že české MZV má svého „**krtku**“ **[1]**. BIS tohoto zaměstnance údajně sledovala po dobu několika let a v první polovině roku 2022 s celým případem seznámila premiéra i ministra zahraničních věcí. **Sledovala? A po dobu několika let? Právě i prakticky nemožné!** (Blíže viz část „Podrobný rozbor“, konkrétně stránky 20 a 21.)

Podle Deníku N to bylo tak, že BIS před lety zjistila, že ruská SVR má na českém MZV zdroj citlivých informací, což je ale ve skutečnosti jen málo pravděpodobné až nemožné (detailněji viz stránky 25–28). Důstojníkům BIS se poté podařilo určit, kdo informace, a to včetně těch utajovaných, vynáší ven k SVR. BIS se rovněž podařilo celý příběh zmapovat. To všechno je výklad novinářů získaný od samotné BIS, jenže už tady to nesedí (podrobněji dále v textu – viz část „Podrobný rozbor“).

Co se týče „odhaleného“ zaměstnance, tak se podle médií jedná o vysoce prověřenou osobu, která disponovala bezpečnostním osvědčením na nejvyšší stupeň bezpečnostního utajení čili na stupeň PŘÍSNĚ TAJNÉ. Odhalený zaměstnanec pracoval na MZV od 90. let minulého století a kromě ústředí v Praze působil také na českých ambasádách v zahraničí. Ruská rozvědka měla využít jeho slabosti pro ženy a peníze.

Ministr Lipavský v této věci sdělil Deníku N a následně i Novinkám a v podobném obsahu také České televizi následující:

„Můžu potvrdit, že jsem rozhodl o přijetí takových kroků, díky kterým na MZV již nepůsobí zaměstnanec, který spolupracoval s cizí mocí. Další informace nebudu z bezpečnostních důvodů komentovat.“

(Viz Novinky.cz a [článek](#) s titulkem „Na ministerstvu zahraničí odhalili krtka, který předával tajné informace ruské rozvědce“.)

Dotyčný zaměstnanec MZV byl propuštěn před několika měsíci. Zároveň mu bylo odebráno bezpečnostní osvědčení. Zajímavé je, že za svou údajnou trestnou činnost ve prospěch cizí zpravodajské služby nebyl oprávněným policejním orgánem zadržen a že proti němu nebyly zahájeny ani úkony trestního řízení. **A právě od tohoto bodu se začíná rozmatávat velká blamáž či neschopnost, nebo dokonce jeden velký výmysl, případně zveličování ze strany BIS.** To objasníme dále v textu.

Navzdory zfušované práci BIS, anebo dokonce vyfabulovanému příběhu ze strany BIS se na scéně objevuje neznalý premiér Fiala a „jásá“, jak je BIS skvělá. Fiala totiž na jednu z otázek Deníku N odpověděl následovně:

„Jsem o celé věci informován a oceňuji práci tajných služeb, v tomto případě BIS. Je to důkaz toho, že bezpečnostní složky pracují kvalitně a ve prospěch českých občanů.“

Fiala je opravdu legrační, když říká, jak je BIS skvělá, přitom mu nevadí, že podle příběhu předloženého pracovníky BIS se zaměstnanec MZV musel jednoznačně dopustit trestného činu „**Vyzvědačství**“, a přesto není a nebude trestně stíhán. Zdůrazňujeme, že v tomto konkrétním případě by se jednalo o zvláště závažný zločin proti bezpečnosti ČR s trestní sazbou odnětí svobody na 8 až 15 let. Fiala nedokáže rozpoznat, že zde hodně

věcí nesedí, a možná se i bojí zeptat. A už vůbec ho nenapadne, aby po řediteli BIS Michalu Koudelkovi žádal vysvětlení. Vysvětlení by měla žádat celá vláda, protože je to vláda jako celek, která řídí neboli úkoluje a koordinuje činnost všech tří českých zpravodajských služeb (viz § 7 a § 8 příslušného zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky).

Česká televize ve svém pořadu „[Události](#)“ ze dne 16. září 2022 předložila sice zkrácené, ale jinak stejné vyjádření premiéra Fialy (viz snímek z pořadu ČT níže – 15. minuta pořadu).

Pracovníkům ČT ani novinářům jiných médií nevadí, že žádný důkaz o kvalitě bezpečnostních složek nebyl předložen, ale že naopak do popředí vystoupily důkazy o neschopnosti, anebo o podvodném jednání BIS, případně se jedná o kombinaci obojího. Novinářům vůbec nevadí, že předložený příběh obsahuje plno dezinformací a lží, přitom jsou to právě tito novináři, kteří tak rádi proti dezinformacím píší a detailně je ve svých pořadech rozebírají. Je to opět jedna z ukázek, jak se v České republice doopravdy přistupuje k dezinformacím a jak to s tím vládním bojem proti dezinformacím opravdu je.

Mohlo by se zdát udivující, že se členové vlády i zákonodárci nechávají zpravodajskými službami balamutit. Avšak realita je taková, že BIS je dovoleno trvale lhát a dezinformovat českou veřejnost, protože ji v tom chrání a podporuje silná západní mocnost. A čeští politici se tomu podřizují, jelikož lhaní ve prospěch USA považují za politiku ČR. Zjištění, že množství „oficiálních krtků“ si v řadách BIS a českých ministerstev naopak chovají západní mocnosti, by nebylo žádným překvapením.

ZÁKLADNÍ NEJASNOSTI

BIS tvrdí, že několik let „sledovala“ zaměstnance MZV, který spolupracoval s ruskou rozvědkou, přičemž jí měl podle BIS předávat utajované informace. Jak je ale potom možné, že jediným výsledkem je propuštění tohoto zaměstnance z MZV a odebrání bezpečnostního osvědčení? Podle sdělení BIS byl přece spáchán závažný trestný čin, tak proč není výsledkem zadržení, obvinění a s tím spojené trestní stíhání?

Členové vlády, ale také poslanci z Výboru pro bezpečnost (VB) a ze Stálé komise pro kontrolu činnosti BIS (SKBIS) by měli řediteli BIS položit následující otázky:

- Jak je možné, že BIS několik let mrhala svými silami a prostředky na něco, co nemá odpovídající výsledek? Proč tolik let „sledování“ a poté podivná medializace případu? A proč byl tento případ vůbec medializován? A proč zrovna nyní po uplynutí několika měsíců, a nikoli dříve? (*Medializace pocházela od BIS – viz stránky 13 a 14.*)
- Proč BIS v tomto případě nespolupracovala s orgány činnými v trestním řízení? Co bránilo této spolupráci?
- Uvědomila BIS příslušný policejní orgán o páchání trestné činnosti formou vyzvědačství? Pokud ne, tak proč se tak nestalo? A to zvláště když BIS případ stejně nijak nevyužila pro svou další činnost, a naopak uvědomila výkonné politiky, což mělo za následek propuštění zaměstnance MZV. Tím BIS důstojníkům SVR „sdělila“, že je jejich český „agent-krtek“ **[1]** provalen. Proč Policie ČR neměla za této situace v uvědomění prioritu a nepřevzala „sledování“ podezřelé osoby?
- Jaké důkazy získala BIS svou zpravodajskou činností v této konkrétní záležitosti, když tvrdí, že zaměstnanec MZV předával ruské SVR utajované informace? Na základě čeho dospěla BIS k tomuto závěru? A proč později prostřednictvím svého tiskového mluvčího vynášení utajovaných informací bezděčně popřela? (Podrobně viz stránky 21–25.)
- Co se tedy na MZV doopravdy odehrálo a proč je v předloženém příběhu tolik rozporů?

To jsou jedny z prvních základních otázek, které by měli velmi vážně pokládat jak členové vlády (nikoli jen premiér), tak poslanci z příslušných sněmovních orgánů. Zároveň se jedná o základ zákonného kontrolování zpravodajských služeb ze strany vlády jako řídicího orgánu a ze strany Poslanecké sněmovny prostřednictvím příslušných sněmovních kontrolních orgánů. Jenomže výkonní politici i zákonodárci jen pasivně přihlížejí a někteří z nich se dokonce rozplývají nad dalším „úspěchem“ BIS, který však ve skutečnosti žádným úspěchem není. **V tom „lepší“ případě se jedná o selhání BIS. V tom horším případě se jedná o čirý výmysl ze strany BIS, a tedy o podvodné jednání s křivým obviněním.**

Další podivností je to, že nikde nepadlo ani slovo o osobě nebo osobách z ruské SVR, které musely být do předloženého příběhu o vyzvědačství taktéž zapojeny. Tím vyvstávají další otázky směrem k BIS a jejímu řediteli. Jedna z těchto otázek by se měla ptát na to, kam se poděli ruští zpravodajci, kteří podle BIS museli rovněž spáchat trestný čin „Vyzvědačství“, což by v jejich případě bylo hodnoceno stejně jako u spolupracujícího zaměstnance MZV, tedy jako zvlášť závažný zločin (výše trestní sazby pro pachatele v pozici příslušníků cizích zpravodajských služeb je stejná jako pro zapojené státní zaměstnance s bezpečnostním osvědčením – jedinou ochranou cizího státního příslušníka před trestně právním postihem je požívání diplomatické imunity). Další otázka by měla směřovat na to, zda zapojené osoby z ruské SVR stále volně působí na území České republiky či jinde v Evropě. Považujeme to za selhání nejen politiků, ale též za selhání novinářů, zvláště těch používajících přídomek „investigativní“, kteří stále nedokáží pokládat ty správné otázky těm správným osobám.

Je naprosto přirozené, že jakmile zpravodajská služba zveřejní určitý případ, tak musí být připravena na relevantní otázky, a tím i na rozptýlení jakýchkoli pochybností. Pokud na otázky neumí uspokojivě odpovědět, nebo dokonce otázky odmítne, pak pochybnosti zesílí. Potom ale vyvstává otázka z jiné kategorie, a to otázka na to, proč zpravodajská služba zveřejňuje něco, co obsahuje plno pochybností, které navíc nedokáže smysluplně objasnit nebo je ani objasnit nechce.

Zpravodajská služba není povinna zveřejňovat věci ze své zpravodajské činnosti ani výsledky této činnosti (to se týká i veřejné výroční zprávy). Jestliže tedy zpravodajská služba něco zveřejní, pak je v tom konkrétní úmysl. Zmíněný úmysl se rovněž dotýká každoročně publikované veřejné výroční zprávy BIS, z níž od nástupu Michala Koudelky

do funkce ředitele BIS přímo číší politická agitace, ale na druhou stranu je z každoročních zpráv patrné, že se u této služby vytrácí odborná způsobilost. [2]

BIS si při záměrném zveřejňování svých případů, ať už oficiálním způsobem, nebo prostřednictvím pokoutního řízeného úniku informací vybraným novinářům, zvykla na to, že nikdo k těmto zveřejněným případům nepokládá relevantní otázky, a to ani členové vlády, ani zákonodárci. BIS je prostě „chovná“ a Američany chráněná organizace, což znamená, že vyjádření BIS není možné rozporovat, natož prošetřovat. Naopak je tato služba bez jakéhokoli vysvětlení vynořivších se nejasností za cokoli bezmezně chválena. Tím se ale BIS propadá do stále větší falešnosti a vlastní nefunkčnosti, což je způsobeno i tím, že vedení BIS si namísto kvalitní zpravodajské práce libuje v politickém aktivismu a v prosazování určité ideologie ve prospěch cizí západní mocnosti.

V podivně podaném příběhu o zaměstnanci MZV vyvstávají kromě výše položených otázek ještě další otázky vztahující se k provádění bezpečnostního prověřování osob, a to otázky jak pro Národní bezpečnostní úřad (NBÚ), tak pochopitelně i pro samotnou BIS, která se na prověřování osob ve spolupráci s NBÚ podílí, a to tím spíše jedná-li se o prověřování na stupeň PŘÍSNĚ TAJNÉ.

Při bezpečnostním prověřování se zjišťují i takzvaná bezpečnostní rizika, kam patří také chování, které může u prověřované osoby ovlivnit její schopnost utajovat informace. Tím se dostáváme k tomu, že odhalený a propuštěný zaměstnanec MZV měl mít podle BIS slabost pro ženy a peníze, čehož SVR údajně využila. Podotýkáme, že platnost bezpečnostního osvědčení na stupeň PŘÍSNĚ TAJNÉ je pět let, což znamená, že dotyčný zaměstnanec MZV byl na tento stupeň prověřován opakovaně, a přesto osvědčení vždycky získal. (Podrobněji k pochybením BIS včetně neoznámení zvláště závažného zločinu viz část „Podrobný rozbor“.)

Místo toho, aby politici ohledně „odhaleného“ krčka řešili pravé jádro problému, které spočívá ve špatné práci BIS (celková zpravodajská činnost, bezpečnostní prověřování osob a spolupráce s Policií ČR) a též v záměrných fabulacích vytvářených touto službou, tak naopak tito politici dotyčnou kontrazpravodajskou službu neuváženě chválí a podstatu problému hledají v zákonech, jež by chtěli právě ve prospěch BIS změnit (detailněji o skutečném problému dále v textu). Příkladem těchto politiků je senátor Pavel Fischer a

ministr vnitra Vít Rakušan (viz kopie Fischerova příspěvku ze sociální sítě Facebook níže a Rakušanova příspěvku ze sociální sítě Twitter na následující stránce).

Senátor Fischer nelenil a ještě týž den večer po zveřejnění případu o agentu-krtkovi napsal svůj příspěvek na sociální síť Facebook. Nijak si nelámal hlavu s tím, že jsou v uvolněném příběhu značné rozpory a všechno přijal jako pravdivou událost. Nevadilo mu, že se BIS do svého příběhu pořádně zamotala. Zkrátka to řekla BIS, a tak to musí být pravda. Jenže co je pravda, když BIS tvrdí dvě stěžejní věci, které si odporují? Podle BIS zaměstnanec MZV vynášel a předával utajované informace, ale zároveň žádné utajované informace z ministerstva nevynesl (viz stránky 21–25). To je doslova učebnicový příklad ideologického přístupu českého politika, který je navíc známý tím, že adoruje ředitele BIS. Fischerův příspěvek má následující obsah:

Pavel Fischer ✓
15. září v 21:57 · 🌐

V tomto dni jsem zažil několik emocionálně silných situací. Odpoledne jsem se zúčastnil dojemného uctění památky letců RAF - hrdinů, kteří nasazovali životy při obraně vlasti. A večer v médiích objevím zprávu o zaměstnanci Ministerstva zahraničí ČR, který celá léta donášel tajné informace ruské Službě vnější rozvědky. Ten člověk za pár rublů zaprodával svou zemi, ne ve slabé chvíli, ale opakovaně a systematicky. Pak jsem zjistil, že za to zřejmě ani nebude trestně stíhán, protože současná právní úprava z roku 2019, kterou předložila a schválila vláda Andreje Babiše, to neumožňuje. Zákon o utajovaných skutečnostech a § 316 trestního zákona o vyzvědačství jsou nám tedy úplně k ničemu. Mám vztek. Udělám všechno pro to, aby se tento ostudný stav změnil. Připravím a v Senátu předložím novelu tohoto zákona tak, aby viník byl vždy potrestán - zvláště vlastizrádce.

 Jiří Bulan a 1,5 tis. dalším

179 komentářů 210 sdílení

Senátor Pavel Fischer pod svůj příspěvek napsal ještě následující upřesnění:

Pavel Fischer ✓

Autor
Ještě pro upřesnění: Shromáždí-li důkazy o spolupráci s cizí mocí BIS a ne policie, jako v tomto případě, nejsou tyto důkazy použitelné u soudu, protože jsou kvalifikovány jako zpravodajské informace. Proto viníka při současné právní úpravě nelze stíhat.

To se mi líbí Odpovědět 4 d

 207

Následující den po zveřejnění příběhu o českém agentovi pracujícím pro Rusy přispěchal se svým příspěvkem ministr vnitra Vít Rakušan, který mluví o tom, že chce cosi napravovat. Kdyby však chtěl skutečně něco napravit, tak by cílil na BIS, kde je jádro problému a kde je velký prostor pro nápravu. On se ale zaměřil na zákon, což není o žádné nápravě, nýbrž o totalitním posílení pravomocí zpravodajských služeb. Rakušan svůj příspěvek na sociální síti Twitter účelově doplnil odkazem na nevalný článek Deníku N:

Svým vystupováním tito politici prokázali hlubokou neznalost dané problematiky včetně zákonů a dále to, jak podléhají neprokázaným příběhům, které vytváří BIS. To je zapříčiněno také tím, že mnozí z nich mají stejné ideologické zaměření jako vedoucí funkcionáři BIS. Je žalostné, že politici v předloženém příběhu nespátřují a ani nechtějí spatřovat zásadní pochybnosti a že nejsou schopni a často ani ochotni pokládat základní otázky prvotnímu subjektu, který dlouhé roky zaměstnance MZV podivným až pochybným způsobem odhaloval, a teprve po jejich dostatečném zodpovězení hledat problém jinde

(základní otázky viz stránka 4). Potíž je však v tom, že na tyto otázky nelze uspokojivě odpovědět, čímž jádro problému zůstává u BIS. To jednoduše a srozumitelně vysvětlíme v následujícím rozboru.

V předložených kopiích příspěvků obou politiků stojí taktéž za povšimnutí, kolik lidí s oběma politiky souhlasí, aniž by znali podrobnosti o působení zpravodajských služeb a jejich možnosti a povinnosti spolupráce s Policií ČR. A to nepředkládáme komentáře uvedené pod příspěvky, z nichž některé byly plné zloby a naštvanosti na český právní systém a též na zaměstnance MZV, jenž podle příběhu BIS unikl bez trestu. Zde se ukazuje, jakou moc mají vrcholní politici v ovlivňování myšlení a chování široké veřejnosti, a to i negativním způsobem, když prezentují nesmyslná a neprokázaná tvrzení o jakési kvalitní práci zpravodajských služeb a o jejich údajném omezování při přispívání do procesu trestního řízení.

Ale opravdu mají tito politici takovou moc v ovlivňování veřejného mínění široké veřejnosti? Jejich moc v ovlivňování je jen částečná, tu větší část moci v ovlivňování názorů občanů jim poskytují novináři a pak samotní občané, kteří výroky svých vybraných politiků považují za jakousi normu pravdy, aniž by tato politická vyjádření blíže zkoumali a konfrontovali je se známými fakty, souvisejícími informacemi a obecně s reálnou situací.

Politici působící na národní úrovni (vláda, Poslanecká sněmovna, Senát) mají výhodu v tom, že na rozdíl od ostatních a často i znalejších a morálnějších občanů mají přístup do hlavních sdělovacích prostředků. A někteří politici této výhody hojně využívají, aby mohli šířit nikoli to, co je správné a pravdivé, ale to, co je blíže jejich smýšlení a osobnímu charakteru a z toho vyplývajícím osobním zájmům. Takto například obhajují podřízenost České republiky nadnárodním organizacím, čímž zároveň odkrývají i podřízenost vlastní. Další jejich výhodou je to, že jsou přednostně sledováni na sociálních sítích a že jejich příspěvky jsou nekriticky a někdy až nadšeně používány do různých článků, což je i tento konkrétní případ s údajným agentem-krtkem na MZV.

Všechny podobné příběhy, které nám předkládají média, politici a zpravodajské služby by měly být ze strany čtenářů, diváků a posluchačů podrobeny kritickému hodnocení. Toho je ale schopno jen málo občanů, neboť pro většinu z nich je pohodlnější pasivně přijímat šířené informace a přiklánět se na stranu těch politiků a různých „odborníků“ v rolích politických komentátorů a bezpečnostních analytiků, jejichž názory v médiích převažují.

Pro kritické hodnocení jakýchkoli mediálních výstupů je nejprve nutné přijmout fakt, že novináři, redaktoři a moderátoři rozličných médií, a to bez ohledu na to, zda se jedná o takzvaná hlavní média, anebo o tzv. alternativní média, svým přístupem a výběrem hostů do studia nebo osob pro novinový rozhovor ovlivňují, jaké názory a v jaké podobě budou šířeny.

Většina mediálních pracovníků nedokáže zastříť, že hájí konkrétní politiky a jejich strany, což však činí dosti předpojatým způsobem. Tento předpojatý způsob se projevuje tak, že tito tendenční novináři pozitivně vyzdvihují jen ty politiky včetně jejich názorů, ke kterým tíhnou, a naopak „zaobaleně“ očerňují ty politiky, kteří jsou politickými rivaly jejich oblíbených politiků. Většina předpojatých novinářů se snaží ukazovat upřednostňované politiky v trvalém pozitivním světle a cokoli negativního o nich zase obráceně upozadovat nebo zlehčovat. U konkurenčních politiků se ta samá média naopak snaží vyzdvihovat jakékoli nedostatky a pochybení.

Novináři jsou významnou spojnici mezi vrcholnými politiky a širokou veřejností, přičemž často usměrňují to, co si mají občané myslet a jaký názor je ten lepší. Proto občané, kteří přijímají informace šířené různými sdělovacími prostředky, by měli hodnotit nejenom obsah a způsob vyjadřování politiků (případně „odborníků“ v různých profesích), ale též mluvu a chování novinářů či moderátorů, kteří do vyjadřování politiků vstupují. Občané by neměli slepě věřit tomu názoru, který v médiích převažuje, ale měli by si pokládat otázku, zda to, co nám bylo předloženo, je pravdivé a správné. Měli by ve sdělení hledat jasné znaky, které by pravdivost sdělení potvrzovaly, anebo obráceně rozpory a nesmysly, jež odporují reálné situaci a známým faktům, což poté naopak ukazuje, že sdělení není pravdivé. Předložený příběh o agentu-krtkovi nenese žádné znaky pravdivosti, ale právě naopak je plný vnitřních a vnějších rozporů [3], a dokonce nesmyslů vypuštěných ze strany BIS a následně podpořených zaujatými politiky a tendenčními novináři. Pro tento druh politiků a novinářů je všechno předloženo v pořádku.

Pokud občané ze svého postavení ve společnosti neumí posoudit přijaté sdělení nebo příběh, pak by se k tomu měli postavit tak, že sdělení nelze prozatím přijmout jako pravdivé, ale zároveň ho ještě nelze ani odmítnout jako lživé. V tomto případě je nutné posečkat na další informace a stanoviska od různých osob prezentovaných v různorodých médiích, a případně si i rozšířit své povědomí hledáním informací v související odborné literatuře nebo v jiných zpravodajských výstupech. Je však nutné dbát zvýšené opatrnosti

v přijímání stanovisek od výkonných politiků a zákonodárců, a zvláště od těch, kteří bez jakéhokoli racionálního uvažování předložený příběh okamžitě podporují. To je v této záležitosti případ politiků Fialy, Rakušana a Fischera. Jmenovaní politici pějí chválu na tvůrce příběhu, aniž by jim vadilo, že tento příběh obsahuje „díry a trhliny“, neboť byl slepen z kousků, jež do sebe nezapadají. Tito politici sledují své zájmy a jsou známí svou podlézavostí k cizí mocnosti, a tím i svým velebením BIS, která ve prospěch cizí mocnosti působí.

Co se týče příběhu a agentu-krtkovi na českém MZV, pak je zde zásadní to, že tento příběh nemůže potvrdit žádný akceptovatelný zdroj. Přes média se vyjádřila pouze BIS, od které všechny informace pocházejí. Jenže BIS jako zpravodajská služba není spolehlivým zdrojem, protože s uvolňovanými informacemi nikdy nepředkládá důkazy. Zpravodajské služby s uvolňovanými příběhy nemusejí nic dokazovat, a tak mohou jejich vedoucí funkcionáři šířit příběhy, jaké chtějí a jaké se jim zrovna hodí v jejich praktikované „zpravodajské politice“.

Jediným dalším a na BIS „nezávislým“ zdrojem by byly buď orgány činné v trestním řízení, anebo samotný agent-krtek. Orgány činné v trestním řízení tento případ neřeší, čímž nemohou nic potvrdit, což však daný příběh spíše popírá. A agent-krtek se dosud nepřihlásil a už se zřejmě ani nepřihlásí. Ani ho nikdo z novinářů doposud nevypátral, což je na české poměry, kde se všechno „vykecá“ a na všechny se přijde, poněkud divné – patrně ani neexistuje konkrétní osoba. Navíc se tento záhadný český agent ani nemá k čemu doznat, jelikož BIS v jednom ze svých vyjádření jakékoli vynášení utajovaných informací popřela. Vše je zevrubně vysvětleno v části „Podrobný rozbor“.

Podívejme se nyní na podrobný rozbor celé záležitosti. V rozboru obnažíme nekalé praktiky BIS a snahu této služby ovlivňovat politiku vlády i veřejné mínění požadovaným směrem.

Tento rozbor, který je svým stylem jedním z mnoha rozborů dříve publikovaných na webových stránkách EXANPRO, už poněkolkáté odkrývá nekompetentnost českých politiků a odbornou nezpůsobilost příslušníků zpravodajských služeb, což se primárně týká vedoucích funkcionářů těchto služeb.

PODROBNÝ ROZBOR

Veřejnoprávní Česká televize prostřednictvím moderátorky Marceli Augustové uvedla k tomuto případu ve své hlavní zpravodajské relaci „[Události](#)“ ze dne 15. září 2022 následující slova:

„A pokračujeme zcela čerstvou zprávou. Dlouholetý zaměstnanec českého ministerstva zahraničí spolupracoval s ruskou rozvědkou SVR a vynášel jí i tajné informace. Deníku N to potvrdili premiér Fiala, ministr zahraničí Lipavský i Bezpečnostní informační služba. Právě tato tajná služba pracovníka odhalila a roky sledovala.“ (od 36. minuty pořadu)

Nejprve upozorníme na to, že média stereotypně používají sousloví „tajné informace“, což je však z odborného hlediska zavádějící a nepřesné (viz název článku Deníku N na stránce 1, viz název článku na Novinkách.cz uvedený na stránce 2 a též vyjádření moderátorky ČT výše). V rámci odborné terminologie jsou tajné informace jen ty informace, které spadají do stupně utajení **TAJNÉ (SECRET)**. Pak bychom ale tímto označením vyjmuli informace **VYHRAZENÉ (RESTRICTED)**, **DŮVĚRNÉ (CONFIDENTIAL)** a **PŘÍSNĚ TAJNÉ (TOP SECRET)**. Informace ze všech čtyř zmíněných kategorií se souhrnně nazývají „**utajované informace**“. Nyní je již vidět zjevný rozdíl mezi „tajnými informacemi“ a „utajovanými informacemi“.

Termíny „tajné informace“ versus „utajované informace“ jsou vnějším rozporem mezi článkem a realitou. Avšak tento konkrétní rozpor ještě neznámá, že je článek nepravdivý, ale ukazuje nám, že autor článku neopývá příliš dobrými znalostmi v dané oblasti. Tento rozpor je jedním z ukazatelů, že obsah článku nám neposkytuje příliš dobré vysvětlení o popisované záležitosti a že může obsahovat další zkreslující a zavádějící informace.

Informace o případu kolovaly v mnoha médiích a postupně se k nim přidávala další zjištění, či přesněji další kousky informací uvolněné ze strany BIS. To, že tyto informace byly uvolňovány ze strany BIS a že byly uvolňovány úmyslně, objasníme v následném vysvětlení, které kromě jiného potvrdí dlouholeté řízené úniky informací prováděné pracovníky BIS [4]. Nejprve si ale přehledně shrneme stěžejní informační položky, jež byly k případu uvolněny.

Stěžejní uvolněné informační položky k případu zaměstnance MZV jsou následující:

- Zaměstnanec MZV spolupracoval s ruskou rozvědkou SVR.
- Kontakt se zástupcem SVR navázal při svém působení na českém velvyslanectví v jedné z afrických zemí – údajně se tak stalo už v 90. letech.
- Zaměstnanec MZV této službě předával utajované informace.
- Příslušníci SVR využili jeho slabosti pro ženy a peníze.
- Zaměstnanec MZV odhalila BIS.
- BIS následně zaměstnance MZV „sledovala“ několik let.
- Když se situace stala „neudržitelnou“, BIS informovala premiéra a ministra zahraničních věcí (první polovina roku 2022), načež byl zaměstnanec MZV propuštěn a zbaven bezpečnostního osvědčení.

Zkušeným analytikům a znalcům prostředí zpravodajských služeb a též znalcům způsobů práce určitých policejních specialistů musí po přečtení výše uvedených informačních položek napadnout celá řada otázek, protože zde vyvstává mnoho nejasností a tím i pochybností. Předně se ale podívejme na ono řízené uvolňování informací ze strany BIS.

Po předložení stěžejních informačních položek se nyní můžeme ptát, kdo jiný než zapojení příslušníci BIS a jejich nadřízení věděl, že:

- ... zaměstnanec MZV navázal kontakt se zástupcem SVR před více lety v jedné z afrických zemí?
- ... SVR využila jeho slabosti pro ženy a peníze?
- ... BIS zaměstnance MZV „sledovala“ několik let?

Tyto tři otázky stačí k tomu, abychom pochopili, že všechny informace o případu byly cíleně uvolněny z BIS vybraným novinářům, což se obvykle děje přes různé prostředníky. Deník N se odvolává na více zdrojů z diplomatické komunity, avšak proč by čeští diplomaté či zaměstnanci MZV měli vědět o tom, že jejich kolega navázal kontakt se zástupcem SVR před více lety kdesi v Africe? Nebo že SVR využila jeho slabosti pro ženy a peníze? Anebo že BIS tohoto zaměstnance „sledovala“ více let, aniž by dosáhla adekvátního výsledku? Proč by BIS měla ministru Lipavskému sdělovat všechny možné i nemožné a zároveň „sebezostuzující“ podrobnosti, když už v té době bylo jasné, že proti odhalenému zaměstnanci nebude vedeno trestní řízení a že se to tím pádem nedostane

ani před soud? O svém neúspěchu měli zpravodajci raději mlčet a nerozvádět ho, ale oni to z nějakého důvodu chtěli rozvádět. A proč by Lipavský nebo přímo samotní pracovníci BIS měli tohle všechno ještě navíc vykládat napříč Ministerstvem zahraničních věcí? Vždyť by tím jenom zesilovali blamáž BIS, což by ale bylo původní chybou BIS, když všechny uvedené informace lehkomyšlně „vyzvonila“. Přesto se Deník N odvolává na zdroje z diplomatické komunity. (Policie nic uvolnit nemohla → BIS policii nic neposkytla.)

Fungující zpravodajská služba, která nelpí na vytváření své umělé slávy na základě domnělých úspěchů, by v tomto případě příslušnému ministrovi sdělila pouze to (pokud by věc nemohla řešit jinak a postoupit ji Policii ČR), že jeden z jeho podřízených se stýká se zástupci cizí zpravodajské služby a že při těchto stycích může druhé straně předávat utajované informace, k nimž má ze svého postavení přístup. Toť vše.

Proč by BIS měla ministrovi sdělovat, že dotyčného zaměstnance „sledovala“ více let a že Rusové využili jeho slabosti pro ženy a peníze? Proč by BIS přes personál MZV a následně přes média o své činnosti a o získaných poznatcích tolik prozrazovala? Vždyť jsou to „zajímavé“ informace pro cizí zpravodajské služby, ale hlavně veřejná ukázka neschopnosti BIS v prověřování osob a v zajištění trestně právního postihu odhalené osoby, anebo naopak ukázka vyfabulovaného příběhu.

Pokud se Deník N odvolává na zdroje z diplomatické komunity, pak tyto zdroje mohly být těmi prostředníky, kteří posloužili BIS k tomu, aby předali uvolněné informace vybraným novinářům. Zdroje z diplomatické komunity ale mohou být jen zástěrkou k odvedení pozornosti od skutečných zdrojů či prostředníků. Faktem však zůstává, že všechny informace o dotčeném zaměstnanci MZV a jeho stycích se zástupcem nebo zástupci SVR musely primárně pocházet od BIS, přičemž to ukazuje na neschopnost BIS zakrývat své vlastní selhání. Vedoucí funkcionáři BIS se svá selhání snaží přeměnit na zdánlivé úspěchy a myslí si, jak jim to vychází. Je to ale jen klam, který jim napomáhají vytvářet novináři i politici, kteří se nechávají pasivně vodit a nepokládají ty správné klíčové otázky.

Jestliže BIS vypustí informaci, že SVR u „odhaleného“ zaměstnance MZV využila jeho slabosti pro ženy a peníze, tak tím BIS zároveň oznamuje, že při bezpečnostním prověřování dotyčného zaměstnance tuto jeho slabost, která je bezpečnostním rizikem, neodhalila. Přesto premiér Fiala a další politici i novináři mluví o úspěchu BIS (viz citace

Fialových slov na stránce 2 a kopie Rakušanova příspěvku z Twitteru na stránce 8). A dokonce o svém úspěchu mluví i samotná BIS (samochvála BIS viz kopie jejího příspěvku ze sociální sítě Twitter na stránce 31). Rozumějí vůbec výkonní politici a vedoucí funkcionáři BIS tomu, že prezentovaný úspěch v odhalení zaměstnance MZV a zároveň zjištění jeho slabosti pro ženy a peníze je de facto přiznáním neúspěchu při bezpečnostním prověřování stejné osoby na stupeň PŘÍSNĚ TAJNÉ? Když tomuto dvojsečnému sdělení nerozumí nadutí politici ani samotní funkcionáři BIS, kteří se ve své odborné způsobilosti propadají stále hlouběji, tak by tomu měli rozumět alespoň „investigativní novináři“. Jenomže svízlel je v tom, že v České republice žádní „investigativci“ na problematiku zpravodajských služeb nejsou, čímž nikdo z novinářů nedokáže odhalit a popsat sebemenší pochybení a provinění těchto služeb.

Pro úplné objasnění toho, že BIS v bezpečnostním prověřování dotčeného zaměstnance MZV selhala, uvádíme dva vybrané texty ze znění zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. První text se vztahuje k úkonům v řízení o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení PŘÍSNĚ TAJNÉ:

Úkony v řízení

§ 107

Úkony v řízení o vydání osvědčení fyzické osoby

(1) V řízení o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Důvěrné si Úřad k ověření podmínek pro vydání tohoto osvědčení vyžádá potřebnou informaci od příslušného orgánu státu, právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby, pokud s ní nakládají.

(2) V řízení o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Tajné Úřad provede úkony podle odstavce 1 a dále ověří identitu účastníka řízení; k ověření identity účastníka řízení může požádat příslušnou zpravodajskou službu, popřípadě policii. Pokud získané informace nepostačují pro zjištění úplného stavu věci, lze je ověřit nebo doplnit na žádost Úřadu šetřením příslušné zpravodajské služby nebo policie k účastníkovi řízení a k osobám starším 18 let žijícím s účastníkem řízení v domácnosti³⁶⁾.

(3) V řízení o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Přísně tajné Úřad provede úkony podle odstavce 2 a dále požádá příslušnou zpravodajskou službu o šetření k výskytu bezpečnostních rizik v prostředí, v němž se účastník řízení pohybuje.

(4) Zpravodajské služby a policie jsou povinny žádosti Úřadu podle odstavců 2 a 3 vyhovět a podat mu zprávu o výsledcích požadovaných šetření.

Z příslušného zákona plyne, že NBÚ v řízení pro stupeň utajení PŘÍSNĚ TAJNÉ požádá příslušnou zpravodajskou službu (což je BIS – viz potvrzení v kopii vybraného textu z výroční zprávy BIS na stránkách 17 a 18), která provede šetření k výskytu bezpečnostních rizik v prostředí, v němž se prověřovaná osoba pohybuje (viz text v červeném rámečku výše).

Druhý vybraný text z uvedeného zákona předmětně navazuje na první text a vztahuje se ke zmíněným bezpečnostním rizikům. Podle zákona lze za bezpečnostní riziko považovat taktéž chování prověřované osoby, které má vliv na její důvěryhodnost nebo její ovlivnitelnost a může ovlivnit její schopnost utajovat informace:

§ 14

Bezpečnostní spolehlivost

(1) Podmínku bezpečnostní spolehlivosti splňuje fyzická osoba, u níž není zjištěno bezpečnostní riziko.

(2) Bezpečnostním rizikem je

- a) závažná nebo opakovaná činnost proti zájmům České republiky,
- b) činnost, spočívající v potlačování základních práv a svobod, anebo podpora takové činnosti, nebo
- c) skutečnost, že jsou majetkové poměry zjevně nepřiměřené řádně přiznaným příjmům fyzické osoby.

(3) Za bezpečnostní riziko lze též považovat

- a) zařazení do složky bývalé Státní bezpečnosti s rozvědným nebo kontrarozvědným zaměřením, zpravodajské správy Generálního štábu Československé lidové armády nebo odboru vnitřní ochrany Sboru nápravné výchovy anebo prokazatelnou spolupráci s bývalou Státní bezpečností nebo zpravodajskou správou Generálního štábu Československé lidové armády nebo odborem vnitřní ochrany Sboru nápravné výchovy,
- b) užívání jiné identity,
- c) úmyslné porušení právních předpisů, na jehož základě může nastat újma zájmu České republiky,

d) chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace,

- e) styky s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky,
- f) pravomocné odsouzení pro trestný čin,
- g) uvedení nepravdivé informace nebo zamlčení informace rozhodné pro objektivní zjištění skutečného stavu věci v řízení podle části čtvrté nebo nenahlášení změny údajů uvedených v příloze k této žádosti o vydání osvědčení fyzické osoby (§ 94) nebo v jiném materiálu poskytnutém Úřadu v příloze k této žádosti,
- h) porušení povinnosti při ochraně utajovaných informací,
- i) opakované neposkytnutí nezbytné součinnosti při bezpečnostním řízení zahájeném podle § 101 odst. 1, nebo
- j) podmíněné zastavení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin nebo podmíněné odložení podání návrhu na potrestání pro úmyslný trestný čin, u nichž stanovená zkušební doba dosud neuplynula, anebo schválení narovnání pro úmyslný trestný čin.

Rizikové chování se při prověřování pro stupeň utajení PŘÍSNĚ TAJNÉ zjišťuje za období 20 let zpětně, nebo za období od 15 let věku podle toho, které období je kratší.

Platnost bezpečnostního osvědčení pro stupeň utajení PŘÍSNĚ TAJNÉ je 5 let, což znamená, že dotýčný zaměstnanec MZV, který na ministerstvu působil dlouhodobě, musel

být prověřován opakovaně, a přesto BIS u něho nezjistila bezpečnostní riziko v jeho slabosti pro ženy a peníze. Navzdory tomu BIS zcela bezstarostně tento (ne)známý poznatek o zaměstnanci MZV uvolňuje novinářům, přičemž tím zároveň poukazuje na své selhání (sama se zostuzuje či znemožňuje). Ale kupodivu se nad tím nikdo nepozastavuje, a to ani členové vlády, ani poslanci z příslušných sněmovních orgánů.

Slabost pro ženy a peníze se nějakým způsobem projevuje a je to navíc dlouhodobá záležitost (nevzniká ze dne na den), což ale měla BIS rozpoznat, pokud dostatečně dobře prováděla bezpečnostní prověřování dotyčného zaměstnance MZV v prostředí, v němž se pohyboval (viz litera zákona výše). A jelikož byl dotyčný zaměstnanec MZV držitelem bezpečnostního osvědčení na stupeň PŘÍSNĚ TAJNÉ dlouhodobě, tak ho BIS prověřovala opakovaně, čímž měla více příležitostí tuto jeho slabinu rozpoznat, a tím nedoporučit získání bezpečnostního osvědčení. Avšak možná byla tato slabina ze strany BIS jen uměle zveličená, nebo to dokonce celé bylo jen klamné odůvodnění toho, proč se zaměstnanec MZV měl nechat zlákat nebo přinutit k předávání utajovaných informací, což ale BIS není schopna prokázat. To postupně vysvětlíme.

Potvrzením spolupráce BIS s NBÚ v procesu prověřování osob je kopie textu z veřejné výroční zprávy BIS. Jedná se o zprávu za rok 2020 (zpráva za rok 2021 nebyla při zpracovávání údajů k analytickému produktu dosud zveřejněna, což také o něčem vypovídá, když BIS na vypracování nepovinné veřejné výroční zprávy každoročně potřebuje téměř celý následující rok – ve výroční zprávě za rok 2021 zveřejněné 17. 10. 2022 je obdobný text). Ve vybraném textu výroční zprávy jsou uvedeny následující údaje:

BIS poskytuje informace a stanoviska vybraným orgánům státní správy, které se týkají bezpečnostního prověřování osob a firem, ať už na základě ustanovení zákona, nebo na základě dohody o mezirezortní spolupráci. Mezi nejvýznamnější adresáty informací patří Národní bezpečnostní úřad (NBÚ), Ministerstvo vnitra (MV) a Ministerstvo zahraničních věcí (MZV).

BIS v oblasti bezpečnostního prověřování odpovídá na žádosti NBÚ podle § 107 odst. 1, § 108 odst. 1 a § 109 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. (tzv. evidenční šetření) nebo se na průběhu bezpečnostních řízení v oblasti

personální a průmyslové bezpečnosti a bezpečnostní způsobilosti aktivně podílí formou zabezpečování informací v prostředí, a to na základě žádostí NBÚ podle ustanovení § 107 odst. 2 a 3, § 108 odst. 2, 3 a 4 a § 109 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb. (tzv. činnostní šetření). Při činnostním šetření je prováděna standardní zpravodajská činnost včetně používání specifických prostředků získávání informací a jejich kombinací.

V roce 2020 provedla BIS na základě žádosti NBÚ více než 18 tisíc evidenčních šetření. Po realizaci činnostního šetření se BIS vyjádřila k 107 fyzickým a k 7 právnickým osobám.

BIS v této oblasti i bez žádosti NBÚ zabezpečuje v rámci své působnosti informace o okolnostech nasvědčujících tomu, že držitelé osvědčení nebo dokladu přestali splňovat podmínky pro jejich vydání. Případná relevantní zjištění jsou NBÚ neprodleně předávána, neohrozí-li to důležitý zájem sledovaný BIS.

BIS tvrdí, že zaměstnance MZV při údajných kontaktech s ruskou SVR „sledovala“ a mapovala více let, čímž jeho slabost pro ženy a peníze odkryla (podle výkladu BIS). Bylo by zajímavé zjistit, ve kterém roce BIS tuto slabinu v jeho chování odhalila a ve kterém roce získal dotčený zaměstnanec poslední bezpečnostní osvědčení na stupeň PŘÍSNĚ TAJNÉ. Avšak ono už zahájení „sledování“ podezřelého zaměstnance MZV před více lety značí, že už v době zahájení „sledování“ představoval tento zaměstnanec bezpečnostní riziko, což už tehdy byl důvod pro neudělení následného bezpečnostního osvědčení, případně odebrání toho stávajícího. BIS to může obhajovat tím, že udělení osvědčení bylo v zájmu BIS pro získávání dalších zpravodajských poznatků o této osobě a jejím okolí. Jenomže takovéto obhajování nemůže uspět, když se BIS po údajných několika letech náhle postarala o to, aby bylo danému zaměstnanci odebráno bezpečnostní osvědčení a aby byl propuštěn ze služeb MZV, čímž byla celá záležitost pro všechny zapojené strany a osoby provalena, a to bez adekvátního postihu všech provinilců. Pokud by bylo propuštění zaměstnance MZV určitým alternativním záměrem v pokračování ve zpravodajské činnosti v jiném směru, pak by BIS k tomuto případu neuvolnila žádné informace.

V posledním odstavci vybraného textu z výroční zprávy BIS je uvedeno, že pokud BIS zjistí, že držitelé bezpečnostního osvědčení přestali splňovat podmínky pro vydání osvědčení, tak takováto relevantní zjištění jsou od BIS k NBÚ předávána neprodleně.

Výjimkou je situace, kdy by to ohrozilo důležitý zájem sledovaný BIS. Ale jak už jsme uvedli, tak BIS žádný svůj důležitý zájem nesledovala. Jediným zájmem BIS, který nám předkládá, bylo propustit zaměstnance z MZV a zbavit ho bezpečnostního osvědčení. Avšak tento zájem mohla BIS naplnit už při počátečním odhalení jeho spolupráce s Rusy a nemusela marnit čas jeho několikaletým „sledováním“.

Z předchozího odstavce můžeme odvodit, že BIS po celou dobu „sledování“ zaměstnance MZV nepředala NBÚ žádné informace o sledované osobě, o které musela na samém počátku „sledování“ vědět, že nesplňuje podmínky pro vydání bezpečnostního osvědčení. BIS zde může opětovně namítnout, že v té době by to mohlo ohrozit důležitý zájem BIS. Jenže BIS nám neozřejmila, jaký v tom byl důležitý zájem. A pokud chce tvrdit, že to z bezpečnostních důvodů ozřejmit nemůže, pak je divné, že s tímto případem seznamuje veřejnost. Avšak kromě zachování jakéhosi důležitého zájmu BIS to také ohrožovalo utajované informace, ke kterým měl zaměstnanec MZV stále přístup. Pokud by BIS chtěla tvrdit, že to měla pod kontrolou, tak je to nesmysl. BIS by buď musela zamezit tomu, aby měl sledovaný zaměstnanec přístup k utajovaným informacím, což by nemělo pro sledování smysl, jelikož by tímto zaměstnance upozornila, že se něco děje, a navíc by zaměstnanec neměl co nezákonného předávat, anebo by BIS musela zajistit, aby byly sledovanému podsouvány falešné utajované informace, což v této situaci nebylo možné provést.

Na pracovišti, kde se jeden zaměstnanec stýká s více dalšími zaměstnanci, by do tohoto podsouvání falešných informací museli být zapojeni všichni jeho kolegové i pracovníci spisovny, odkud se přijaté utajované informace vyzvedávají a kde se též ukládají. Ostatní zaměstnanci by museli neustále schovávat skutečné utajované informace, jakmile by se v jejich blízkosti objevil sledovaný zaměstnanec, což je neproveditelné, a navíc by to všem ostatním ztěžovalo jejich vlastní práci. Kromě toho by bylo velmi riskantní zapojovat do případu tolik osob. Dalším problémem by byla elektronická pošta, jejímž prostřednictvím přes vnitřní utajovanou počítačovou síť (zpravidla se jedná o síť s informacemi nižšího stupně utajení) může každý zaměstnanec ve svém počítači přijímat zprávy s utajovanými informacemi. Zkrátka tohle BIS pod kontrolou mít nemohla, pokud nechtěla, aby si sledovaný zaměstnanec čehokoli všiml. Ale proč mu tedy BIS podle svého výkladu umožnila po celou několikaletou dobu „sledování“ vynášet skutečné utajované informace?

Média ve svých reportážích a článcích tvrdí, že BIS zaměstnance MZV sledovala, přičemž termín „sledování“ je z hlediska odborné terminologie zpravodajských služeb definován jako blízké (těsné), podrobné a nepřetržité pozorování zájmové osoby nebo skupiny osob (též vozidel, míst a objektů), a to jak vizuálně, tak za pomoci technických prostředků. Provádět takovéto sledování několik let, a to 24 hodin denně a 7 dní v týdnu je po praktické stránce nemožné, a hlavně nesmyslné. Navíc pokud by zpravodajci z BIS chtěli při tomto sledování použít zpravodajskou techniku [5], museli by nejprve na základě písemné žádosti získat písemné povolení od příslušného soudce, přičemž použití zpravodajské techniky lze povolit jen na nezbytně nutnou dobu, avšak nejdéle na dobu 4 měsíců (viz zákon č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě).

Uvedený zákon vztahující se k BIS neřeší nic o prodloužení doby pro použití zpravodajské techniky, ale ze znění zákona je možné vyvodit, že s odstupem času lze žádost o použití zpravodajské techniky vůči stejné osobě opakovat. V aktuální žádosti je však nutné uvést informaci o existenci předchozí žádosti, pokud se to týká stejné osoby.

Žádají-li o použití zpravodajské techniky vojenští zpravodajci, je zde odlišnost v tom, že dobu 4 měsíců lze na základě nové žádosti prodloužit, ale nejvýše o další 4 měsíce. Ostatní věci jsou shodné (viz zákon č. 289/2005 Sb., o Vojenském zpravodajství).

Účinné sledování osoby nebo skupiny osob, což si vždy vyžaduje použití zpravodajské techniky (jinak účinnost sledování klesá, a tím i výsledky sledování), není jednoduchou záležitostí, a to jak po právní stránce, tak při praktickém uskutečňování sledování v terénu i zpoza monitorů technických zařízení v kanceláři, ve vozidle nebo konspiračním bytě.

Tiskový mluvčí BIS Ladislav Šticha pronesl pro Českou televizi následující vyjádření:

„Činnost onoho muže jsme monitorovali několik let a informaci jsme zákonným adresátům předávali v rádech několik měsíců zpět.“

(Viz pořad ČT „[Události](#)“ ze dne 16. září 2022, 14. minuta pořadu)

Tiskový mluvčí Šticha neřekl, že zaměstnance MZV sledovali, ale že ho monitorovali. Z hlediska odborné zpravodajské terminologie je v obou termínech podstatný rozdíl. Definici sledování jsme předložili výše na této stránce („těsné“ a nepřetržité pozorování). Naproti tomu monitorování je definováno jako občasné prověřování pohybu a činnosti

zájmové osoby a jejích kontaktů, případně i její komunikace. Monitorování je vlastně nepravidelné sledování v předem vytipovaných časových oknech a místech.

Šticha zvolil správný termín „monitorování“, jenže zároveň tím prozradil, že podezřelého zaměstnance MZV nemohli mít pod důkladným a trvalým dohledem a nemohli tím ani zjistit, jaké informace za těch vícero let vynesl a komu je předal (pokud vůbec nějaké informace vynášel a předával, a pokud vůbec někdo takový existoval).

Mluvčí Šticha kromě svého oficiálního vyjádření na kameru ČT diskutoval s autorkou reportáže Denisou Kotkovou i mimo zvukový záznam, což kamera ČT taktéž obrazově zachytila (viz snímek z vysílání České televize níže). Tento videozáběr později doplnila reportérka Kotková svým následujícím sdělením:

„Po dobu, kdy čeští zpravodajci spolupracovníka ruské rozvědky na ministerstvu sledovali, nemělo podle informací ČT dojít k vynesení takových informací, které by poškodily zájmy Česka.“

Sdělení reportérky ČT získané z diskuse s mluvčím Štichou má další zajímavou výpovědní hodnotu. Pokud se podíváte na použitá slova ve sdělení a pokud znáte příslušnou pasáž ze zákona o utajovaných informacích, tak vám musí být hned jasné, že Šticha nám prostřednictvím reportérky ČT de facto říká, že podezřelý zaměstnanec MZV žádné utajované informace nevynášel, anebo že tuto skutečnost BIS prostě nezjistila.

Avšak to je v ostrém rozporu s jinými uvolněnými informacemi prezentovanými v médiích, které naopak tvrdí, že dotyčný zaměstnanec MZV měl podle BIS z ministerstva vynášet utajované informace (BIS vynášení utajovaných informací potvrdila svou samochválou – viz stránka 31). Ostudný rozpor BIS ohledně vynášení informací vysvětlíme (viz stránka 23–25), ale nejdříve se podívejme na jinou položku ve sdělení ČT.

Podle výše uvedeného sdělení nám ČT tvrdí, že BIS zaměstnance MZV „sledovala“ přímo na ministerstvu (popravdě řečeno by to ani jinak nešlo, když chtěli podchytit, co vynáší – ale i toto je značně problematické). Jenomže jak sdělil Šticha, tak BIS zaměstnance nesledovala, nýbrž pouze monitorovala. Anebo nám někdo chce podsunout, že kdykoli byl podezřelý zaměstnanec na pracovišti, tak ho tam vždy stínoval nějaký příslušník BIS? A to po dobu několika let? To si nelze představit ani ve formě sledování na krátkou dobu. A nelze si ani představit to, že by BIS do této činnosti zapojila někoho přímo z MZV. Vzápětí ozřejmíme.

Zprv by ten „ostrážitý stín“ musel být neustále po boku sledovaného zaměstnance, aby měl dokonalý přehled, s jakými informacemi se podezřelý zaměstnanec seznamuje a jak s nimi nakládá. To by ale ten lidský stín na sebe upozornil hned první den. A zadruhé si zřejmě někteří lidé stále myslí, že vynášet utajované informace znamená vynášet fyzické spisy v pracovní aktovce. To je ale stará filmová představa. Aktérovi zapojeného do vyzvědačství dnes často postačuje, aby si utajovanou informaci na pracovišti přečetl a později tento obsah ústně sdělil druhé straně (nejlépe přes prostředníky), případně využil možnosti internetu a moderních technologií pro skrytou komunikaci. Takže jakýkoli lidský stín na pracovišti je v tomto případě k ničemu a vše by záleželo na tom, zda by se podařilo zajistit důkaz při předávání utajovaných informací cizí moci mimo pracoviště. Ostatně takový důkaz je důležitý pro naplnění skutkové podstaty trestného činu „**Vyzvědačství**“ (viz definice vyzvědačství s vysvětlením na stránce 38). Neoprávněné vynesení utajované informace mimo pracoviště bez jejího předání druhé straně (přesněji zástupcům cizí moci) může být „pouze“ trestným činem „**Ohrožení utajované informace**“ (tento trestný čin má nižší trestní sazbu než vyzvědačství).

Současní aktéři zapojení do vyzvědačství využívají i různé záznamové prostředky, kterými si přímo na pracovišti fotografují utajovaný spis nebo například utajovanou zprávu zobrazenou na monitoru počítače. Každého jistě napadne mobilní telefon, což je dnes

běžně dostupný a dobře využitelný prostředek, ale jsou pracoviště a místnosti, kde nejsou povoleny jakékoli elektronické a jiné záznamové prostředky (pro vzdálenou komunikaci se na těchto pracovištích používají pouze pevné telefonní linky). Nepovolené prostředky se pak ukládají v předsálích u k tomu určené obsluhy, anebo v k tomu určených uzamykatelných skříňkách. Není to ale pravidlem na všech pracovištích, kde se manipuluje s utajovanými informacemi.

Akteři zapojení do vyzvědačství mohou být vybaveni miniaturními záznamovými prostředky, které mohou být skrytě umístěny na oblečení, v oděvních a jiných doplňcích (brýle, hodinky, brož, spona, opasek atd.), v kancelářských potřebách nebo v příručních taškách apod. Těmito prostředky může aktér zaznamenat např. pracovní rozhovor nebo vyfotografovat požadované písemné informace. Proškolený nebo samovyučení jedinec může tyto miniaturní prostředky používat takovým způsobem, že si nikdo z jeho okolí ničeho nevšimne.

Všimnout si používání miniaturních záznamových prostředků není snadné ani při použití skrytých sledovacích kamer rozmístěných v místnostech na příslušném pracovišti. Navíc používání kamer odporuje pravidlům pro pracoviště, kde se manipuluje s utajovanými informacemi. Takto například ani pracovníci ostrahy objektu nemohou z hlediska bezpečnosti na svém centrálním stanovišti obrazově sledovat dění v místnostech s utajovaným režimem, neboť by tím přes své obrazové monitory mohli získat přístup k utajovaným informacím, aniž by měli oprávnění se s těmito informacemi seznamovat. Proto se z hlediska zabezpečení do těchto místností a na vnitřní chodby umísťují pouze senzory na pohyb, které ostraze oznamují, zda se v místnosti někdo pohybuje. Při uvažování BIS by bylo navíc hodně problematické, aby měla tato služba pod kamerovým sledováním prostory jakéhokoli ministerstva (problematické by to bylo z hlediska zákona i z hlediska utajení). Nutno dodat, že v některých zemích zpravodajské služby takového „šmírování“ státních organizací provádějí, což se děje také prostřednictvím internetu, mobilních telefonů a jiných elektronických prostředků.

A nyní se blíže podíváme na vážný rozpor zmíněný na stránce 21 s dovětkem na stránce 22. Šticha prostřednictvím ČT sdělil, že nemělo dojít k vynesení takových informací, které by **poškodily zájmy Česka**. Pro objasnění zmíněného rozporu je nutné se podívat, co v souvislosti s utajovanými informacemi znamená poškodit zájem nebo zájmy České republiky. V zákoně o utajovaných informacích je definováno, co znamená újma zájmu České republiky. Újmou zájmu ČR se rozumí poškození nebo ohrožení zájmu

České republiky, přičemž podle závažnosti poškození nebo ohrožení zájmu ČR se újma člení na mimořádně vážnou újmu, vážnou újmu a prostou újmu (viz kopie textu z příslušného zákona na následující stránce – jedná se o část z § 3).

§ 3

Újma zájmu České republiky a nevýhodnost pro zájmy České republiky

(1) Újmou zájmu České republiky se pro účely tohoto zákona rozumí poškození nebo ohrožení zájmu České republiky. Podle závažnosti poškození nebo ohrožení zájmu České republiky se újma člení na mimořádně vážnou újmu, vážnou újmu a prostou újmu.

V zákoně je dále rozvedeno, za jakých okolností konkrétní újma vznikne. A právě na základě členění újmy zájmům ČR a vyjmenovaným okolnostem (následkům) jejího vzniku se stanovují jednotlivé stupně utajení pro utajované informace (viz kopie textu z příslušného zákona níže – § 4).

§ 4

Stupně utajení

Utajovaná informace se klasifikuje stupněm utajení

- a) Přísně tajné, jestliže její vyjádření neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit mimořádně vážnou újmu zájmům České republiky,
- b) Tajné, jestliže její vyjádření neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit vážnou újmu zájmům České republiky,
- c) Důvěrné, jestliže její vyjádření neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit prostou újmu zájmům České republiky,
- d) Vyhrazené, jestliže její vyjádření neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky.

A teď se vraťme ke sdělení ČT vzešlé z diskuse s mluvčím BIS. **Sdělení nám oznamuje, že z MZV nebyly vyneseny takové informace, které by poškodily zájmy Česka.** Avšak pokud se nejednalo o informace, které by poškodily zájmy ČR, pak se ani nemohlo jednat o utajované informace. Pokud nebyly poškozeny zájmy ČR, pak ani nemohla nastat žádná újma těmto zájmům, což by v souvislosti s utajovanými informacemi nastalo tehdy, pokud by byly tyto informace vyjádřeny (viz vysvětlení výše s předložením textů z příslušného zákona).

Takže jak to tedy vlastně bylo s tím vynášením utajovaných informací? BIS na jednu stranu tvrdí, že zaměstnanec MZV předával utajované informace příslušníkovi SVR (tuto informaci uvolnila BIS vybraným novinářům), ale na druhou stranu sděluje, že z MZV nebyly vyneseny takové informace, které by poškodily zájmy ČR, což znamená, že z MZV nemohly být vynášeny utajované informace. Takže co se vlastně stalo? BIS se do toho zamotala stejně, jako se do svých vymyšlených příběhů zamotávají lháři.

BIS zkrátka jedná nešikovně a nezkušeně, čímž na sebe prozrazuje, že nám nepředkládá pravdivý příběh, ale naopak vymyšlenou báchorku. Pokud je předkládán pravdivý příběh, tak o něm zasvěcené osoby vždy mluví tak, že dává smysl, a to i kdyby o něm mluvily s odstupem času opakovaně. Vždy budou mluvit o skutečném příběhu, který znají a který se odehrál na reálném pozadí, a vždy ho budou vykládat stejně (maximálně si budou s odstupem času některé detaily vybavovat hůře). Když se prohlášení jakékoli osoby nezakládá na pravdě, ale naopak na záměrných smyšlenkách, pak se v něm snadno objeví vnitřní i vnější rozpory (rozpory budou jak uvnitř samotného prohlášení, tak s dalšími známými i později získanými poznatky). Je obecnou zkušeností, že pokud lidská mysl nevychází ze skutečnosti, kterou popisuje, ale z vlastního smyšleného příběhu, je mnohem těžší tento příběh vytvořit a bez úprav udržovat tak, aby všechny položky v něm uvedené do sebe zapadaly a ladily s reálným pozadím celé situace a též aby byly konzistentní s vývojem situace (měly logickou návaznost a spojitost s dalším děním).

V článku Deníku N zmíněném na začátku analytického produktu je v jednom z úvodních odstavců uveden následující text:

BIS nejprve před lety zjistila, že SVR má na českém ministerstvu zahraničí zdroj citlivých informací. Kontrarozvědce se poté podařilo určit, kdo informace – včetně utajovaných – vynáší, a také celý příběh zmapovat.

Informace uvedené v textu přirozeně pocházejí od BIS, která je záměrně uvolnila s cílem udržovat dojem o svém úspěšném působení, což je samozřejmě úmyslný klam, který potvrzuje i výše uvedený text. Pokud se podíváme na posloupnost informací v textu článku

Deníku N, pak z toho vyplývá, že počátek „odhalení“ údajného kolaborujícího zaměstnance MZV nastal mimo toto ministerstvo, a to u SVR. Text jasně tvrdí, že BIS nejprve zjistila, že SVR má na českém MZV zdroj informací. Teprve poté se BIS podle tohoto sdělení podařilo určit tento zdroj. A nyní se můžeme ptát na to, jak se BIS podařilo u SVR zjistit, že někdo z MZV předává této ruské rozvědce informace.

K poznatku o tom, že má SVR svůj zdroj informací na MZV, mohla BIS dospět třemi způsoby. První způsob by byl tím nejtěžším, ale zároveň nejhodnověrnějším. Avšak to by znamenalo, že BIS provádí ofenzivní kontrazpravodajské operace [6] s cílem získat přístup k informacím SVR. Tyto operace jsou obvykle dvojího druhu: operace se získáním a využíváním dvojitého agenta [7] uvnitř zájmové organizace a operace s využitím vlastního řízeného zdroje instalovaného do zájmové organizace (zdroj uvnitř zájmové organizace může u některých informací vědět, odkud do organizace proudí). Tyto operace bychom také mohli rozlišit na penetrační (získání zdroje uvnitř organizace) a infiltrační (instalování vlastního zdroje dovnitř organizace). Celkově je tento způsob málo pravděpodobný, jelikož BIS nemá takové schopnosti na to, aby dokázala zdárně penetrovat nebo infiltrovat ruské zpravodajské služby. Navíc zveřejněním celé události o zdroji na MZV a zejména vypuštěním informace, že první poznatek o tomto zdroji pocházel z prostředí SVR, by BIS jednoznačně prozradila, že má svůj vlastní zdroj uvnitř SVR. A to by bylo opravdu tristní a tragické.

Druhý způsob by se vztahoval k činnosti SVR v „terénu“. BIS mohla prostřednictvím monitorování pohybu identifikovaných příslušníků SVR na území ČR získat poznatek o tom, že se kdokoli z těchto příslušníků setkal s dotyčným zaměstnancem MZV. Zaměstnanec MZV mohl být v určitém, například „společenském“ kontaktu s někým z ruské SVR, kdo například pracoval nebo stále pracuje jako diplomat na ruském velvyslanectví v Praze, ale to mohlo být všechno. Kontakt mohl být uskutečněn například během pořádané recepce a poznatek o tomto kontaktu mohla pracovníkům BIS předat osoba jednající v jejich prospěch čili dle mezinárodní zpravodajské terminologie spolupracující externí agent BIS, kterých může být v ČR větší množství včetně státní správy.

Je pochopitelné, že i takovýto kontakt se zástupcem SVR, byť by působil v roli diplomata, mohl být rizikový (zvláště pokud byl opakovaný), ale vynášení a předávání utajovaných informací už může být jen přáním či výmyslem BIS. O tom svědčí i to, že BIS tvrdí, že

zaměstnance MZV „sledovala“ či pouze monitorovala několik let, což mělo za následek jen propuštění zaměstnance a ztrátu bezpečnostního osvědčení. Proč BIS zaměstnance monitorovala tolik let, když k ničemu nedospěla a údajní zapojení aktéři unikli bez trestu? A proč BIS o tomto podivném případě i o vlastním selhání uvolnila informace?

Třetí a poslední způsob, jak mohla BIS získat poznatek o existenci informačního zdroje SVR na Ministerstvu zahraničních věcí, se vztahuje k upozornění od zahraniční partnerské služby. Zahraniční zpravodajská služba mohla tuto věc zjistit přímo z prostředí SVR (první zmíněný způsob) nebo z monitorování činnosti příslušníků SVR (druhý zmíněný způsob), a to činnosti SVR ve vlastní nebo třetí zemi, kam mohl zaměstnanec MZV opakovaně cestovat na krátkodobou služební cestu. Partnerská služba to mohla zjistit i z činnosti SVR na území ČR, kde západní zpravodajské služby rovněž provádějí svou zpravodajskou činnost a monitoring. Například americká CIA i vojenská DIA mají v ČR plno svých zpravodajců, a to nejenom při svém velvyslanectví, ale také v jiných pozicích, k čemuž patří též jejich externí spolupracovníci.

O těchto lidech nemá BIS ani potuchy, a vlastně ji to ani nezajímá, i když skutkovou podstatu trestného činu „**Vyzvědačství**“ je možné naplnit taktéž ve vztahu k tzv. spojeneckým nebo partnerským zemím. Z blízké historie jsou takovéto případy známy např. mezi USA a Německem nebo mezi USA a Izraelem. Před rokem 1989 bylo z pohledu kontrazpravodajské činnosti USA určité období, kdy odhalení „špioni“ (vyzvědači ze zahraničních zpravodajských služeb) nebo odhalení agenti (spolupracující Američané v různých organizacích) prováděli tuto činnost většinou ve prospěch těch zemí, jež byly spojeneckými zeměmi Ameriky. Pro ilustraci můžeme uvést, že v jednom hodnoceném několikaletém období bylo sedm z deseti odhalených špiónů a agentů propojeno se spojeneckými zeměmi a jenom tři odhalené osoby pracovaly pro Sovětský svaz nebo jiné země tehdejšího východního bloku. To ale BIS neřeší, protože svou kontrazpravodajskou činnost zaměřuje na popud Američanů jen na několik málo předurčených zemí.

Pokud byl poznatek o kolaborujícím zaměstnanci z českého MZV získán od zahraniční partnerské služby, pak je zde samozřejmě nutné hodnotit a prověřit věrohodnost takovéto informace, a to bez ohledu na to, zda se jedná o americkou zpravodajskou službu (tím spíše je to nutné). Američané, jako již několikrát dříve, mohli usilovat jen o to, aby podpořili svou „chráněnou“ českou službu a udržovali „pozitivní“ veřejné mínění o této službě v českém prostředí, neboť vedení této české služby významně, a především veřejně

podporuje zahraniční politiku USA. K tomu BIS veřejně podporuje i současné členy české vlády, kteří se směrem k západním mocnostem ukázali být těmi nejpodlézavějšími politiky.

Pokud BIS poznatek o zdroji na MZV obdržela od zahraniční partnerské služby, je málo pravděpodobné, že by se jednalo o poznatek přímo z prostředí ruské SVR včetně zahraničních pracovišť této ruské služby. Jakákoli služba si „silně“ chrání svůj vlastní zdroj uvnitř cizí služby, pod což spadá i to opatření, které značně omezuje předávání partnerským službám ty poznatky, které byly získány takovýmto zdrojem. Žádná služba nechce svým partnerům prozrazovat, že má svůj informační zdroj v prostředí konkrétní cizí služby, v tomto případě v prostředí SVR. Svou síť zdrojů si každá služba chrání nejenom před zahraničními partnerskými službami, ale také před domácími partnerskými službami a jinými orgány, což patří k prvním zásadám úspěšné utajované zpravodajské činnosti u každé služby. Kromě toho nelze ani předvídat, jak by s tímto obdrženým poznatkem partnerská služba naložila – využije ho pro svou utajovanou činnost, anebo ho využije, aby se veřejně pochlubila? A jak vidíme v případě BIS, tak zvolila vlastní veřejnou samochválu, což by v případě existence zdroje uvnitř SVR nebylo vůbec dobré. Z předchozích vět vyplývá, že původ poznatku přímo z prostředí SVR, a to jak prostřednictvím BIS, tak prostřednictvím zahraniční partnerské služby, můžeme odmítnout.

Pokud zahraniční partnerská služba předala české BIS poznatek získaný z vlastního vnějšího monitorování činnosti příslušníků SVR, ať už v zahraničí, nebo na území ČR, pak zde vyvstává otázka na to, jaká konkrétní informace byla BIS předána. Byla to informace pouze o tom, že se někdo z ruské SVR setkal se zaměstnancem českého MZV, anebo to byla komplexnější informace se zahrnutím poznatku o předávání utajovaných informací Rusům? Informace pouze o setkání nepřináší žádný přímý důkaz o vyzvědačství. A u obdržené informace o předávání utajovaných informací záleží na tom, jaké důkazy k tomu byly poskytnuty. Rovněž partnerská služba mohla z různých důvodů a svých zájmů tento zprávu upravit a zveličit. Pak je to samozřejmě jen nepotvrzené tvrzení. Jenže BIS takováto tvrzení hodnotí jako věrohodná, zvláště pochází-li od Američanů, což není správný postoj české zpravodajské služby.

BIS tvrdí, že zaměstnance MZV několik let monitorovala, ale co ono sledování? Pokud BIS pojala podezření, že zaměstnanec MZV vynášel a předával utajované informace, bylo by přece logické a nutné, aby činnost BIS přešla z monitorování do důkladného sledování

s využitím oněch čtyř zákonem povolených měsíců. Takže otázkou je, zda BIS kromě dlouhodobého monitorování (občasné kontroly a nepravidelného pozorování zaměstnance) přistoupila také k několikaměsíčnímu těsnému sledování za využití zpravodajské techniky.

BIS rovněž mohla už při svém prvním odůvodněném podezření předat případ Policii ČR, která by se postarala o zákonný proces získávání důkazů (pokud nějaké existovaly). BIS by se pak i nadále mohla na případu podílet svou informační podporou. Avšak pokud BIS při svém podezření nepřešla do důslednějšího sledování ani případ nepředala Policii ČR, tak jak chce potom obhájit své tvrzení o tom, že na českém MZV byl agent-krtek? Vždyť je to veřejné obviňování „konkrétní“ osoby ze spáchání zvláště závažného zločinu. Ale jak může být někdo obviňován bez předložení důkazů, které ani nebyly získány? Proč nebyl zaměstnanec pečlivě sledován, když měla BIS vážné podezření, že vynáší utajované informace a předává je cizí moci? A proč tento případ kontrazpravodajci z BIS neoznámili a nepředali oprávněnému policejnímu útvaru, který by dokázal shromáždit potřebné důkazy použitelné v trestním stíhání? Proč BIS dotčeného zaměstnance MZV jen volně monitorovala, a to po dobu několika let? Co tímto způsobem mohla zjistit?

Pokud BIS několikaměsíční sledování přece jenom využila, tak co tedy zjistila, když mluvčí BIS Ladislav Šticha přes Českou televizi sdělil, že vynesené informace nepoškodily zájmy České republiky, čímž se nemohlo jednat o vynášení utajovaných informací? (Podrobné vysvětlení tohoto rozporu viz stránky 21–25.) BIS svými prohlášeními ukazuje pouze to, jak je neschopnou a falešnou službou.

Vedoucí funkcionáři BIS a s nimi i ministr Lipavský by měli po uvolnění informací vysvětlit, proč byl dotyčný zaměstnanec MZV vlastně propuštěn. Lipavský by měl předložit, na základě čeho dospěl ke svému rozhodnutí propustit svého podřízeného zaměstnance. Požadoval Lipavský po BIS, aby mu předložila důkazy, nebo se spokojil s neověřeným tvrzením BIS? Pokud Lipavskému stačilo obyčejné tvrzení od služby, která není orgánem činným v trestním řízení, pak je to hodně špatné. To by pak potvrzovalo to, že se české zpravodajské služby bez jakékoli pravomoci pasovaly do role policejního orgánu i soudu a že se rozhodli pro trvalé a nezákonné působení proti českým občanům podle své libovůle. Neblahou zkušenost máme již s Vojenským zpravodajstvím, které se protiprávně a protiústavně rozhodlo vytvořit seznam nepohodlných webů a požadovat jejich zablokování a případně i jejich úplné odstranění (viz trestní oznámení č. 001/2022).

Víme, že se BIS neobrátila na Policii ČR a že svůj údajný poznatek o vyzvědačství (špionáži) předala jen premiérovi a ministru zahraničních věcí. První otázka vznesená od obou politiků měla směřovat na to, zda BIS tuto věc předala Policii ČR, a pokud ne, tak proč tuto věc orgánům činným v trestním řízení nepředala. Politici se však bojí na cokoli zeptat, protože BIS je pro ně s jejím americkým patronem v zádech posvátnou službou. Politici se naopak touto službou nechávají vodit a při tom hloupě hlásají, jak ty české služby skvěle pracují. Členům vlády a poslancům z kontrolních orgánů (VB, SKBIS) vůbec nevadí, že podle zákona o zpravodajských službách ČR mají české služby předávat policejním orgánům informace o zjištěních, která náleží do oboru jejich působnosti (§ 8 odst. 3). A to se týkalo i tohoto případu, přičemž u vyzvědačství zákon ukládá oznamovací povinnost. Výjimkou by bylo pouze to, jestliže by poskytnutí informací ohrozilo důležitý zájem sledovaný příslušnou zpravodajskou službou. Jenomže BIS nám jasně ukázala, že v této věci žádný zájem neměla (natož důležitý zájem), když se postarala o to, aby byl dotýčný zaměstnanec MZV propuštěn, a když předala informace o případu médiím. BIS všechno sama provalila, tak proč nedala ze zákona přednost Policii ČR? Zřejmě neexistovalo žádné důvodné podezření, ale jen pouhá domněnka nebo cíleně podsunutá informace od zahraniční partnerské služby.

BIS nejenomže k tomuto případu zákulisně uvolnila informace, ale zároveň se sama za tento případ trapně pochválila. Při této samochvále se BIS odkázala na článek Deníku N čili na informace, které pocházely od ní samotné a které byly přes toto médium učiněny veřejnými informacemi. BIS vůbec nevadilo, že článek obsahuje rozpory, což jenom potvrzuje, že tyto rozpory nevytvořili novináři, ale že je převzali od prostředníků BIS.

Smutné je, že ani novináři tyto rozpory neodhalili. Samochvála BIS byla učiněna prostřednictvím sociální sítě Twitter (viz kopie příspěvku BIS níže).

Z chování BIS a z uvolněných informací je patrné, že žádné důkazy o vyzvědačství neexistují. BIS žádné důkazy sama nežískala ani je neobdržela od zahraniční partnerské služby. Přesto se vedení BIS pochválilo za úspěšnou práci, při které byl podle BIS odhalen zaměstnanec MZV, který ruské SVR předával utajované informace. Tohle BIS myslí zcela vážně, jelikož na sociální síti Twitter prezentovala výše předložený příspěvek, jímž zároveň podpořila platnost textu v článku Deníku N (odkaz na článek přiložila BIS ke svému příspěvku). Tím ale BIS zároveň potvrdila svůj žalostný stav, když se na jednu stranu odvolává na článek, v němž je tvrzení o předávání utajovaných informací ruské SVR, a když na druhou stranu ústy svého mluvčího prohlašuje, že nebyly vyneseny takové

informace, které by poškodily zájmy ČR, což jednoznačně znamená, že nebyly vyneseny žádné utajované informace (viz vysvětlení na stránkách 21–25).

BIS chce být zkrátka i bez zahájení trestního řízení oprávněnými orgány i bez předložení důkazů oslavována za domnělý úspěch v odhalení agenta-krtky, ale přitom nemůže nijak prokázat, že byly z MZV vynášeny utajované informace. Na druhou stranu nechce BIS vynášení utajovaných informací ani připustit, neboť by tím přiznala své selhání a úspěch by se rozplynul. Jenže co je potom ze sdělení BIS pravda? Byl na MZV odhalen skutečný agent-krtek, anebo z MZV nebyly vynášeny žádné utajované informace? Co tedy podle BIS platí? Celý příběh je vymyšlen tak trapně, že tomu mohou věřit jen čeští politici a tendenční novináři, kteří jsou svými rozporuplnými a zmatenými články ještě trapnější.

Podívejme se na dvě žalostné pasáže z článku Deníku N publikovaného dne 15. září 2022 (odkaz na článek viz stránka 1). První pasáž z článku obsahuje následující text:

BIS pak zjistila, že tento přátelský vztah přerostl v zistnou spolupráci. „Ruská rozvědka využila jeho slabosti pro ženy a peníze,” popisuje jeden ze zdrojů počátky případu. „Muž po českém diplomatickém pracovníkovi začal postupně vyžadovat informace z české diplomacie, a to i utajované. Ten za jejich předání opakovaně převzal peníze,” dodal zdroj. Oba muži se pak scházeli především v zahraničí.

Uvedený přátelský vztah měl podle Deníku N začít v jedné z afrických zemí, kde dotčený zaměstnanec MZV působil a kde se seznámil s ruským manželským párem, přičemž manžel měl být příslušníkem SVR. To je klidně možné a mohlo se to stát na společenské akci, kam byli pozváni diplomaté z různých ambasád i s chotěmi. Český diplomat nemusel na počátku vztahu vůbec vědět, že se jedná o příslušníka zpravodajské služby, ale mohl to samozřejmě předpokládat. Následující věty jsou už ale v příkrém rozporu s jinými texty v článku a také s prohlášením mluvčího BIS.

Zdroj Deníku N tvrdí, že si zaměstnanec českého MZV opakovaně od důstojníka SVR převzal peníze, které měly být za předávání i utajovaných informací (doplňme, že tato informace musela pocházet od BIS, která jediná by tuto skutečnost mohla vědět, případně jako jediná mohla vytvořit takovýto příběh). Takže z textu prvního zveřejněného článku se dozvídáme, že zaměstnanec MZV předával utajované informace, za což opakovaně

přebíral peníze. Proč ale druhý den po vydání článku mluvčí BIS České televizi sděluje, že nebyly vynášeny takové informace, které by poškodily zájmy ČR, jinými slovy, že nebyly vynášeny utajované informace? (Viz vysvětlení na stránkách 21–25.). Ale dejme tomu, že uvedený text z článku Deníku N v rámečku výše platí. Pak bychom se ale museli ptát na to, jak tohle všechno mohla BIS zjistit. Uvedené poznatky nemusí být zjištěny ani důsledným sledováním, které BIS stejně neprováděla, jak České televizi sdělil mluvčí BIS, jenž mluvil pouze o monitorování. A hlavně BIS neprováděla monitorování ani sledování od samého počátku, protože jak je uvedeno v textu na stránce 25, tak BIS nejprve zjistila, že SVR má svůj zdroj na českém MZV, a teprve potom se BIS soustředila na odhalení tohoto zdroje a na zmapování celého příběhu, k čemuž patří i zpětné dohledávání zásadních, ale hlavně dohledatelných věcí. Jenže v textu na předchozí stránce jsou uvedeny takové věci, které by BIS mohla zpětně dohledat pouze tehdy, kdyby jedna ze zapojených osob promluvila.

Podívejme se v bodech na to, co měla BIS podle zdroje Deníku N zjistit:

- Přátelský vztah přerostl v zištnou spolupráci.
- Příslušník SVR po českém diplomatickém pracovníkovi začal postupně vyžadovat informace z české diplomacie, a to i utajované.
- Český diplomat za předání informací opakovaně převzal peníze.
- Oba muži se pak scházeli především v zahraničí.

Jak BIS mohla zpětně dohledat, že vztah přerostl v zištnou spolupráci? Jak BIS může vědět, že na počátku byl přátelský vztah a že teprve později tento vztah přerostl v zištnou spolupráci, když tento vztah nezachytila a ani nemohla zachytit od samého počátku? Co když zaměstnanec MZV předával informace od samého počátku vztahu? Mohl přece sám tento vztah s tímto cílem iniciovat. A dále: jak BIS může vědět, že příslušník SVR začal po českém diplomatovi vyžadovat informace postupně a že vyžadoval jenom informace z české diplomacie? Jak BIS zjistila ten postupný proces v získávání informací a jenom z diplomacie? Vždyť zaměstnance přece nesledovala, a už vůbec ho nesledovala od samého počátku. Snahou SVR mohlo být, aby dotyčný zaměstnanec získával informace i z jiných ministerstev, kde mohl mít své kontakty. A schůzky v zahraničí? To už je na důkladné sledování. Takže odkud tyhle všechny poznatky BIS získala? Buď je to vymyšlený příběh, anebo podsunuté informace od zahraniční partnerské služby se záměrem udržovat napětí směrem k Ruské federaci a zároveň propagovat umělou úspěšnost BIS. Nejpravděpodobněji se bude jednat o kombinaci obojího.

Pokud by se mělo jednat o reálné poznatky, pak by to znamenalo, že se někdo ze zapojených osob přiznal a že vypovídal, jak to celé začalo a jak to postupně probíhalo. To by ale pak byl zaměstnanec MZV policií zadržen, bylo by mu sděleno obvinění a bylo by proti němu zahájeno trestní stíhání. Jenže my víme, že nikdo zadržen nebyl a že proti nikomu ani není vedeno trestní řízení včetně počátečního prověřování. Takže jaká je věrohodnost textů z článku Deníku N?

BIS ve svém příspěvku na sociální síti Twitter uvedla, že výsledek rozebírané záležitosti považuje za úspěch, což je ale pouhé vytváření dojmu o neexistujícím úspěchu. BIS dále ve svém příspěvku potvrdila, že zaměstnance MZV monitorovala dlouhou dobu – viz slova o běhu na dlouhou trať a trpělivosti. Avšak co mohla BIS zjistit pouhým monitorováním? Co BIS v této zpravodajské kauze považuje za úspěch? Že byl zaměstnanec propuštěn? BIS nám podle svého příběhu říká, že je úspěch, když si český občan může svobodně užívat peněz získaných za dlouholeté předávání utajovaných informací. Propuštění z MZV nic neznamená a odebrané bezpečnostní osvědčení není ke spokojenému životu potřebné.

Takže jaký závěr z toho všeho vyplývá? BIS buď těžce selhala při odhalování špionáže (vyzvědačství) a též si nesplnila oznamovací povinnost, která se k tomuto trestnému činu vztahuje, ale naopak vše „vzývnila“ médiím, anebo si vše vymyslela, případně hodně přibarvila, čímž se dopustila spáchání trestného činu „**Křivé obvinění**“, což BIS provedla přes média (tím je zde vyšší trestní sazba). Na druhou stranu ale nebylo uvolněno nic, co by konkrétního zaměstnance MZV identifikovalo. Pak je otázka, koho vlastně BIS a média obviňují, a zda takováto konkrétní osoba skutečně existuje (blíže k imaginárnosti vztahující se k agentu-krtkovi na českém MZV a možnosti jeho identifikace viz stránky 49 a 50).

Žádná funkční a odborně způsobilá zpravodajská služba se sama na sociálních sítích nechvástá domnělými úspěchy. Rovněž toto je pravidlem pro zachovávání utajované činnosti, což je důležité pro udržování nepřetržité zpravodajské činnosti a pro ochranu vlastních příslušníků i informačních zdrojů. A právě schopnost potlačit jakoukoli medializaci zpravodajské služby je tím opravdovým základem pro její úspěchy. BIS však postupuje zcela opačně a přes média se snaží vynutit si veřejnou chválu, protože nedokáže být přirozeně úspěšná, a tak si takto nešťastně vypomáhá. Vedoucím funkcionářům BIS se zalíbila role roztleskávačů. Když se BIS chce pochválit, tak přes své

vybrané novináře zahájí roztleskávací proces, k čemuž se BIS hned sama přidá na sociální síti. A politici ukázněně na toto roztleskávání reagují tím, že začnou sami tleskat a vychvalovat BIS.

Druhá žalostná pasáž z článku Deníku N obsahuje následující text:

Pandemie covidu kontakty mezi pracovníkem SVR a jeho českým informátorem zásadně omezila. V první polovině letošního roku se pak kontrarozvědka rozhodla akci ukončit a o situaci informovala jak ministra zahraničí, tak i premiéra. „Hrozilo, že po pandemii covidu znovu naváže kontakt se svým řídicím důstojníkem ze SVR, což zpravodajci nechtěli dopustit,“ popsal dobře informovaný člověk.

Z výše uvedeného textu se dozvídáme, že hrozilo, že zaměstnanec MZV po pandemii covidu znovu naváže kontakt se svým řídicím důstojníkem z ruské SVR, což zpravodajci z BIS nechtěli dopustit, a tak se BIS rozhodla akci v první polovině roku 2022 ukončit a informovat ministra zahraničních věcí i premiéra. Po tolika letech monitorování měli příslušníci BIS náhlé nutkání vše ukončit, a tím nedopustit opětovné navazování „družby“ mezi Čechem a Rusem. To je tedy hodně podivné vysvětlení ohledně nenadálého ukončení vlastní akce. Několik let ho bezvýsledně „monitorují“ a když má po pauze opět zahájit svou činnost, tak u zpravodajců BIS náhle vyvstaly obavy – snad obavy z toho, aby opravdu něco nezjistili – proto raději celou akci bez jakéhokoli výsledku ukončují a ani tento případ nepředají Policii ČR. Je zajímavé, že před obdobím covidu nic podobného nehrozilo. BIS nám chce patrně sdělit, že před obdobím covidu měl zaměstnanec MZV družbu s důstojníkem SVR povolenou, ale po období covidu asi vypršel časový limit, anebo příslušníci BIS v období covidu tak zlenivěli, že po období covidu se jim už nechtělo nic dělat, a tak všechno ukončili. Tento příběh má opravdu špatný obsah.

Všimněte si, že Deník N píše, že jim tuto situaci o ukončení akce popsal „dobře informovaný člověk“. Ale jaký informovaný člověk mohl tohle všechno vědět? Jedině ten, kdo byl ať už u celého případu, anebo u vymýšlení příběhu, případně ten, který jako pověřený prostředník tuto informaci od BIS obdržel s cílem předat ji vybraným novinářům.

Takže BIS se rozhodla akci ukončit, protože hrozilo opětovné navázání spojení mezi zaměstnancem MZV a důstojníkem SVR, a vše oznámit výkonným politikům. Tak to je

tedy záhadný postup! Přesněji postup na potrestání a personální změny u BIS. Ale to už víme dávno, jelikož se tato selhání či fabulace u BIS opakují. Ať BIS uvede jediný rozumný důvod, proč tento případ v momentě, kdy podle ní hrozilo opětovné navázání kontaktu, nepředala Policii ČR. Vždyť se to přímo nabízelo. A hlavně zde v případě vyzvědačství byla dle trestního zákoníku oznamovací povinnost, což byl naprosto schůdný postup za situace, kdy BIS hodlala ukončit celou akci a informovat členy vlády. V této chvíli mělo být jednoznačně upřednostněno informování Policie ČR.

Oznamovací povinnost měl také ministr zahraničních věcí a rovněž premiér. Z trestního zákona lze odvodit, že ten, kdo se hodnověrným způsobem dozví, že jiný spáchal trestný čin „Vyzvědačství“, anebo dokonce „jen“ trestný čin „Ohrožení utajované informace“, je povinen bez odkladu tento čin oznámit státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu. Oba zmínění politici se informaci o spáchání tohoto zločinu dozvěděli od BIS, což lze z jejich pohledu považovat za hodnověrný způsob nabytí informace. Oba se měli samozřejmě v první řadě ptát, proč už sama BIS nezačala spolupráci s Policií ČR a případně takovou spolupráci po řediteli BIS požadovat. Jenomže se stalo úplně něco jiného. Oba politici se jen pasivně podřídili a mlčeli, maximálně BIS pochválili, aniž by věděli, za co ji vlastně chválí. BIS však informace uvolnila novinářům, čímž se případ stal veřejně známým a dostupným policejnímu orgánu i státnímu zastupitelství. A tyto orgány už měly ze své úřední povinnosti celou záležitost minimálně prošetřit. Stalo se tak? A když se tak nestalo, tak proč se tak nestalo? Možná všem bylo od počátku jasné, že se jedná jen o záměrnou fabulaci v nastaveném politickém trendu a v udržování povědomí o skvělé BIS. To by pak ale znamenalo, že orgány činné v trestním řízení jsou zpolitizované stejným způsobem jako české zpravodajské služby.

BIS by měla také objasnit, jak věděla, že hrozí opětovné navázání kontaktu, když zaměstnance pouze monitorovala. A jak BIS věděla, že pandemie covidu jejich kontakty zásadně omezila? To je jen všeobecné tvrzení, protože opatření spojená s covidem omezila prakticky všechno, čímž lze tento závěr vyvodit pro jakoukoli oblast. Ale pokud by to pracovníci BIS měli vědět přesně, museli by být neustále za „zadkem“ zaměstnance MZV, případně by museli pečlivě sledovat jím používaná elektronická zařízení, což by ale dle zákona nemohli provádět dlouhodobě a neomezeně. Navíc pokud by byl zaměstnanec MZV opravdu zapojen do vyzvědačství, pak by byl nanejvýš opatrný v používání svého mobilního telefonu jako známého komunikačního prostředku a taktéž i dalších elektronických zařízení.

BIS zaměstnance monitorovala či „naoko“ sledovala několik let, čímž mu tato služba dlouhodobě umožňovala předávat cokoli, co předat chtěl. Pokud byl zaměstnanec MZV schopen na svém pracovišti utajované informace například ofotografovat s použitím jakéhokoli záznamového prostředku, tak mohl poté komukoli a kdekoli předat paměťovou kartu. A i kdyby „sledovači“ z BIS předávku zaznamenali, tak by jim pořád chyběl důkaz, že se jednalo o předání utajovaných informací, případně těch informací, jež předtím ofotografoval na svém pracovišti. Pokud byli kontrazpravodajci z BIS přesvědčeni o tom, že zaměstnanec MZV předává utajované informace, tak jim nezbývalo nic jiného než ve spolupráci s Policií ČR zorganizovat jeho zadržení při další předávce a zajistit jasné důkazy o zapojení do vyzvědačství. Avšak to se nestalo, a tak ho BIS stále jenom monitorovala, a to podle samotné BIS dokonce několik dlouhých let. Tohle opravdu nelze rozumově pobrat.

BIS nám opakovaně dokazuje, že její neschopnost a prolhanost nezná mezí. Jestliže BIS veřejně tvrdí, že zaměstnanec MZV spolupracoval s ruskou SVR, tak by také měla doložit, čeho se tato spolupráce týkala. Jenže tohle nám BIS nedokáže říct, když na druhou stranu tvrdí, že zaměstnanec MZV nevynášel takové informace, které by poškodily zájmy ČR, tedy že nevynášel utajované informace (viz vysvětlení na stránkách 21–25). Takže co tento zaměstnanec doopravdy spáchal? A proč nám BIS tento příběh a v takovém stavu sděluje?

Do článku Deníku N bylo rovněž zahrnuto následující vyjádření tiskového mluvčího BIS Ladislava Štichy:

„Od prvotní informace o jednom z pracovníků MZV a jeho aktivitách museli naši lidé odvést veliký kus práce, aby znovu zpětně v čase dokázali poskládat celý obraz jeho činnosti,“ dodal Šticha. Tento úspěšně uzavřený případ podle něj dokazuje hlavně to, že „žádná doba není dost dlouhá na to, aby se podobní lidé mohli cítit v bezpečí“.

Mluvčí Šticha tvrdí, že pracovníci BIS museli odvést veliký kus práce, aby zpětně v čase dokázali poskládat celý obraz činnosti zaměstnance MZV. Jenomže když BIS uvolnila informace o tomto případě, tak jaksi pozapomněla předložit ten údajný poskládaný obraz. Šticha uvedl, že případ byl uzavřen, tudíž nic nebránilo tomu, aby BIS objasnila obsah oné spolupráce s ruskou rozvědkou, a to zvláště za situace, kdy sama BIS začala o tomto

případu uvolňovat informace. Zřejmě to s tím poskládáním obrazu nebylo tak slavné, i když Šticha tvrdí, že byl na tom odveden veliký kus práce. Ale jak se shoduje „veliký kus práce“ s tím, že zaměstnanec MZV byl pouze propuštěn z práce? A jsme zase u novinářů, kteří opět nepokládají ty správné otázky. A o politicích už raději vůbec nemluvíme.

Vyjádření mluvčího BIS dosvědčuje, že informace o případu byly uvolněny záměrně, a to ze strany BIS. Pokud by se jednalo o nechtěný únik informací, pak by se k tomu mluvčí zpravodajské služby vůbec nevyjadřoval. Zkrátka by to odmítl jakkoli komentovat. Jenže Šticha nic neodmítl, a naopak hovoří o velikém kusu práce a o úspěšně uzavřeném případě. Nikdo se ale nepozastavuje nad tím, že není vůbec jasné, co bylo vlastně uzavřeno.

Pro úplnost uvádíme definici vyzvědačství (špionáže) podle českého trestního zákoníku převedenou do volnější interpretace:

Vyzvědačství je získávání (vyzvídaní) informací utajovaných podle jiného právního předpisu s cílem je vyrazit cizí moci. Jedná se o informace, jejichž zneužití může vážným způsobem ohrozit nebo poškodit ústavní zřízení, svrchovanost, územní celistvost, obranu a bezpečnost České republiky nebo jiného státu anebo obranu a bezpečnost mezinárodní organizace, k ochraně jejichž zájmů v uvedených oblastech se Česká republika zavázala.

Vyzvědačství se vždy vztahuje k utajovaným informacím zpravidla státního charakteru a jejich vyrazení cizí moci, která je obvykle zastoupena cizí zpravodajskou službou. Trestní zákoník uvádí, že už samotná příprava trestného činu „**Vyzvědačství**“ je trestná, avšak příprava tohoto trestného činu se velmi těžce prokazuje. Pokud není pachatel přistižen přímo při činu nebo těsně po něm (předání utajované informace občanovi cizího státu), ale je zadržen jen při vynášení utajovaných informací, pak lze vyzvědačství prokázat jen dvěma způsoby. Podezřelý jedinec by se musel buďto přiznat k tomu, že jím shromážděné utajované informace hodlal předat zástupci cizí moci, anebo by musely existovat důkazy o tom, že se podezřelý jedinec se zástupcem cizí moci domlouval na předání utajovaných informací.

Pokud by nebyl pachatel přistižen při činu, nebo by se k plánovanému či již provedenému činu sám nepřiznal a ani by o tomto plánu nebo provedené akci neexistovaly přímé důkazy, pak by v případě vynesení utajovaných informací mimo pracoviště nebylo možné čin kvalifikovat jako „Vyzvědačství“, ale maximálně jako trestný čin „Ohrožení utajované informace“, který má nižší trestní sazbu. Jedinec přistižený „pouze“ při vynášení utajovaných informací by přirozeně nepřiznal své zapojení do vyzvědačství, ale naopak by se snažil všechno sehrát tak, aby se maximálně jednalo o trestný čin „Ohrožení utajované informace“.

Tristižní je, že v příběhu předloženém ze strany BIS nebyl de facto spáchán žádný trestný čin, a přesto se BIS chlubí jakýmsi úspěšně uzavřeným případem. Ale pokud se chce BIS chlubit tím, že výsledkem několikaleté usilovné zpravodajské činnosti bylo propuštění jednoho zaměstnance z práce, pak je legitimní se ptát, k čemu je ta současná BIS vlastně potřebná. Politici i novináři by se měli ptát, v čem je ten skutečný úspěch BIS, když BIS k ničemu nedospěla, a dokonce prostřednictvím svého mluvčího oznámila, že nebyly vynášeny utajované informace.

Šticha k vymyšlenému úspěchu doplnil, že žádná doba není dost dlouhá na to, aby se podobní lidé mohli cítit v bezpečí. Jenže to vypadá, že Štichovi někdo zapomněl sdělit, že „odhalený“ zaměstnanec MZV je stále v relativním bezpečí, což se už patrně nezmění. Takže Šticha nám jako mluvčí BIS, potažmo mluvčí ředitele BIS potvrzuje, že od nástupu Michala Koudelky do funkce ředitele BIS je tato služba mimo realitu.

Novináři a často i politici v souvislosti se špionáží (vyzvědačstvím) nezřídka hovoří o vynášení citlivých informací, avšak český trestní zákoník nezná pojem „citlivé informace“. Rovněž Deník N ve svém článku uvedl, že SVR měla na českém MZV zdroj citlivých informací (viz kopie textu na stránce 25). Jedná se však o zavádějící termín, který čeští zpravodajci z BIS předkládají vždy, když nezjistili nic o špionáži, ale přesto chtějí, aby si to novináři se špionáží spojovali. A ono to funguje, protože hodně novinářů nedělá rozdíl mezi citlivými informacemi a utajovanými informacemi. Utajované informace jsou přesně definované. Naproti tomu citlivé informace nemají přesnou definici a mohou pro každého znamenat něco jiného. Citlivé informace mohou být např. neveřejné informace z osobního života (např. určité „pikantnosti“) nebo informace o konkrétních mezilidských vztazích na pracovišti a v rodině, což ale pořád i přes jejich neveřejný charakter nejsou

utajované informace, čímž jejich vynášení a předávání nenaplňuje skutkovou podstatu žádného trestného činu (nehovoříme o neoprávněném nakládání s osobními údaji).

Ve státní správě i v některých soukromých firmách se pro některé informace či dokumenty používá označení „Pro služební potřebu“ nebo „Pouze pro vnitřní použití“ (anglickými ekvivalenty jsou označení „For official use only“ a „For internal use only“). Takovéto informace jsou určeny jen pro pracovníky dané organizace, avšak stále se nejedná o utajované informace podle příslušného zákona, čímž nelze jejich uvolnění spojit s trestnou činností podle trestního zákoníku. Mohlo by se jednat jen o přestupek podle vnitřního řádu dané organizace.

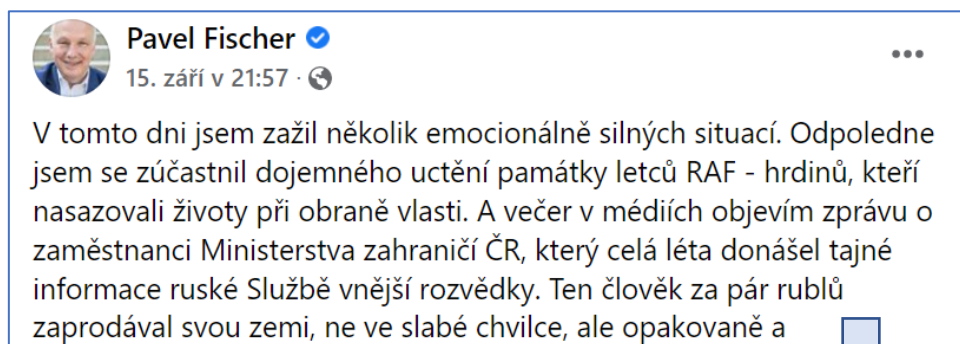
Někteří politici, ať už ti výkonní v pozicích členů vlády, nebo ti ze zákonodárného sboru v rolích poslanců a senátorů, vůbec nepochopili, co jim BIS tímto příběhem o jakémsi „krtkovi“ na MZV předložila. Nejsou schopni jednoduše rozpoznat, co může být za určitých okolností pravdivé a co nemůže být pravdivé nikdy. Upnuli se na předložený příběh jako na jasnou faktickou událost a bez jakéhokoli ověření a pokládání relevantních otázek bezmezně uvěřili BIS. Podle těchto politiků je BIS skvělou a úspěšnou službou, a když vyvstane nějaký problém, tak podle nich ten problém leží vždycky mimo BIS. V tomto případě je podle nich problém v zákoně, jelikož zpravodajským službám není umožněno, aby byly jejich informace, poznatky a různé záznamy o průběhu konkrétní události použity v procesu trestního řízení. Unáhlený a nekompetentní závěr těchto politiků zní, že BIS se nedopustila žádné chyby a že za nezadržení a nestíhání „odhaleného“ českého agenta pracujícího pro ruskou rozvědku mohou nedostatky v zákoně. Jenže tito politici nepostupovali od skutečného jádra problému, ale naopak toto jádro mylně, ba přímo hloupě a možná i úmyslně přenesli do jiné oblasti. A někteří jsou na tom tak špatně, že jádro problému ani neumějí správně identifikovat. Kdyby rozuměli tomu, jak v této záležitosti postupovat, pak by logicky začali u BIS neboli u hlavního aktéra údajného odhalení a vedoucím funkcionářům BIS by položili dvě základní otázky.

První otázka by směřovala na zjištění, jaké že to poznatky, záznamy apod. měla BIS k dispozici z tohoto konkrétního případu. A druhou otázkou by se měli politici ptát na to, proč BIS tyto poznatky už dávno nepředala policii a nezačala s ní spolupracovat na shromažďování dalších poznatků, které by se ošetřením policie čili orgánu činného v trestním řízení přeměnily na použitelné důkazy. Musíme však zdůraznit, že politici by se

„zasekli“ už u první otázky, neboť mluvčí BIS přece sdělil, že z MZV nebyly uvolněny takové informace, které by poškodily zájmy ČR. Tudíž nemůže být řeč o vynášení utajovaných informací. Politici a novináři by se měli na základě této skutečnosti důrazně ptát na to, čím BIS chtěla přispět do trestního řízení, když mluvčí BIS de facto uvedl, že onen zaměstnanec MZV nepáchal žádnou trestnou činnost. Jenomže agilní politici i novináři se bez rozmyslu a znalosti věci ihned pustili do kritizování zákona. Jsou snad tito politici a novináři natolik rozumově omezení, že nedokáží rozeznat realitu a fakta od nepodložených tvrzení, anebo se za každou cenu snaží podpořit posun politicky aktivní BIS na úroveň orgánu činného v trestním řízení? Usilují snad o to, aby byl trestně stíhán každý, na koho BIS a Vojenské zpravodajství ukážou prstem, a to s předložením vybájených, zkreslených nebo upravených informací?

Pokud by české zpravodajské služby měly být obdařeny těmito „falešnými“ pravomocemi, pak bych já jako provozovatel zablokovaného a následně odstraněného analytického webu Exanpro.cz musel být už od počátku této cenzurní akce vazebně stíhán, jelikož mě Vojenské zpravodajství (VZ) obvinilo ze schvalování ruské agrese neboli ze schvalování trestného činu a dále z páčání trestných činů spojených s ohrožováním národní bezpečnosti, což je závažná trestná činnost proti České republice. Samozřejmě že jsou všechna obvinění lživá, ale koho by to zajímalo, když by VZ po navýšení pravomocí s podporou pokryteckých politiků předložilo svá vyfabulovaná tvrzení, jejichž pravost by nikdo nezkoumal? (Detailní rozbor zablokování a odstranění stránek Exanpro.cz je předmětem rozsáhlého trestního oznámení č. 001/2022.)

Podívejme se ještě jednou na vyjádření senátora Pavla Fischera předložené na stránce 7, kterým Fischer prokázal buď svou nezměrnou pošetilost, anebo nekalou snahu zavést totalitní praktiky s potlačením řádného důkazního řízení. Fischer na sociální síti Facebook zveřejnil následující příspěvek s doplněním:

systematicky. Pak jsem zjistil, že za to zřejmě ani nebude trestně stíhán, protože současná právní úprava z roku 2019, kterou předložila a schválila vláda Andreje Babiše, to neumožňuje. Zákon o utajovaných skutečnostech a § 316 trestního zákona o vyzvědačství jsou nám tedy úplně k ničemu. Mám vztek. Udělám všechno pro to, aby se tento ostudný stav změnil. Připravím a v Senátu předložím novelu tohoto zákona tak, aby viník byl vždy potrestán - zvláště vlastizrádce.

Jiří Bulan a 1,5 tis. dalším

179 komentářů 210 sdílení

Autor

Pavel Fischer ✓

Ještě pro upřesnění: Shromáždí-li důkazy o spolupráci s cizí mocí BIS a ne policie, jako v tomto případě, nejsou tyto důkazy použitelné u soudu, protože jsou kvalifikovány jako zpravodajské informace. Proto viníka při současné právní úpravě nelze stíhat.

To se mi líbí

Odpovědět

4 d

207

Senátor Fischer dostal vztek kvůli „špatnému“ zákonu. Dále píše, že chce v Senátu předložit novelu „tohoto“ zákona, přičemž není jasné, jaký zákon má na mysli. Senátor v textu uvádí dva zákony: zákon o utajovaných informacích (nesprávně ho nazývá zákonem „o utajovaných skutečnostech“) a trestní zákon. Tím by ale BIS nepomohl, protože ani jeden z uvedených zákonů nepokrývá trestní řízení. Musel by usilovat o změnu trestního řádu, což je zákon č. 141/1961 Sb., který má už svou 109. verzi aktuálního znění. Ale co by tam chtěl ve prospěch BIS změnit?

Fischer v doplňujícím příspěvku píše, že pokud shromáždění důkazů o spolupráci s cizí mocí provede BIS, a nikoli policie, pak nejsou tyto důkazy použitelné u soudu. Zde však senátor potvrzuje svou hlubokou nechápavost, nebo naopak svou záludnost.

Zprvė hovoří o důkazech získaných Bezpečnostní informační službou, aniž by o těchto důkazech cokoli věděl. Pokud by si blíže ověřil, co BIS vlastně získala, tak by zjistil, že BIS ve věci onoho zaměstnance MZV nedisponuje žádnými důkazy o spáchané trestné činnosti. Všechno to jsou jen domněnky, nebo dokonce smyšlenky (viz podrobné objasňování práce BIS na předchozích stránkách). Takže jaké důkazy by chtěl Fischer v tomto případě použít u soudu?

Zadruhé Fischer nepochopil rozdíl mezi důkazem získaným v trestním řízení a zpravodajskou informací získanou nebo vytvořenou při práci zpravodajské služby. Shromažďování důkazů o spáchání trestného činu spadá do přípravného řízení (viz trestní řád), za což ze zákona odpovídá policejní orgán, který je ale v této činnosti dozorován státním zástupcem (přípravné řízení je prvním stadiem trestního řízení). Policejní orgán i státní zástupce náleží k orgánům činným v trestním řízení (třetím orgánem v této skupině je soud). Shromažďování důkazů musí být řádně ošetřeno, a to ze strany k tomu oprávněného orgánu. Jedině takto shromážděné důkazy je možné použít pro sdělení obvinění konkrétní osobě a pro zahájení trestního stíhání této osoby. Trestní stíhání je zahajováno ještě v přípravném řízení, kde je nazýváno vyšetřováním (jedná se o druhou fázi přípravného řízení – první fází je prověřování). Po stadiu přípravného řízení pokračuje celkové trestní řízení stadiem, jež se nazývá řízení před soudem. O podání obžaloby k soudu rozhoduje státní zástupce. Před soudem pokračuje trestní stíhání obviněné a zde již i obžalované osoby nebo více osob. Z hlediska zákonného trestního řízení včetně shromažďování důkazů záleží jen na samotné BIS, kdy se rozhodne zapojit policii do postupu při odhalování trestné činnosti a při určování všech zapojených pachatelů. Není na tom nic složitého, je to jen o vhodné koordinaci a správném načasování. Problém nastává, když zpravodajská služba nechce spolupracovat s policií, anebo když nemá policii co předat, neboť neexistuje jediný přímý poznatek o tom, že byl spáchán trestný čin, nebo alespoň takový poznatek, na jehož základě lze dospět k důvodnému podezření ze spáchání nebo přípravy trestného činu.

Ze zákona je Bezpečnostní informační služba oprávněna žádat technické zabezpečení použití zpravodajské techniky pro vlastní potřebu i od jiných a k této činnosti oprávněných orgánů. BIS v této věci může žádat Policii ČR, ale vždy je v tomto případě povinna doložit, že použití zpravodajské techniky bylo povoleno podle zákona. Tady vidíme, že i zákon pamatuje na spolupráci mezi BIS a policejními orgány při používání zpravodajské techniky. Pak už záleží pouze na BIS, zda budou policisté jen technicky zabezpečovat činnost zpravodajců z BIS, nebo zda budou více vtaženi do konkrétního případu a jako orgán činný v trestním řízení se ujmou hlavní role dle trestního řádu za podpory k tomu vyčleněných příslušníků BIS.

A zatřetí není pravdou, že při současné právní úpravě nelze viníka stíhat. Fischer by se měl primárně ptát na to, proč BIS v tomto konkrétním případě nekontaktovala Policii ČR. Pak by možná pochopil, že BIS nedisponovala ničím, na základě čeho by policisté mohli

zahájit úkony trestního řízení. Zkrátka Fischer by se měl s celou záležitostí nejprve dostatečně dobře seznámit včetně ověření různých tvrzení, a teprve potom zahájit své veřejně propagované myšlenkové pochody se zvažováním dalších kroků.

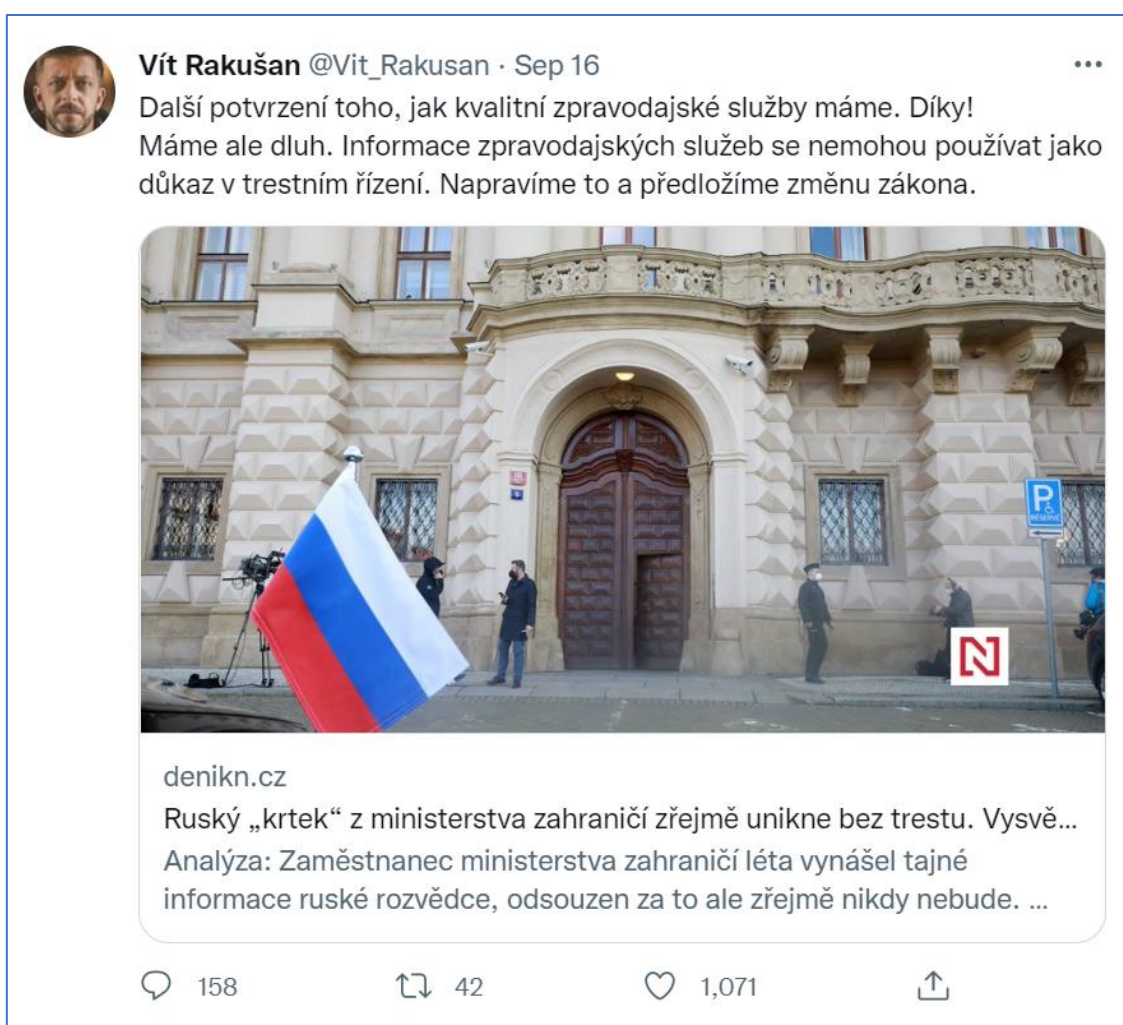
Někteří novináři v souvislosti s tímto prezentovaným případem píšou o tom, že řešením by mohla být změna zákona. Podle nich by trestní řád uměl vymezit, za jakých podmínek a v případě jakých trestných činů by bylo možné využít například odposlechy získané zpravodajci. Avšak ani tito novináři neporozuměli tomu, co se vlastně stalo a co se stát nemohlo. Jinak by už dávno věděli, že BIS žádný odposlech neprováděla. Jak uvedl mluvčí BIS, tak kontrazpravodajci nevykonali žádné trvalejší a těsnější sledování, nýbrž jen občasné monitorování (viz stránka 20). Proč tedy novináři řeší odposlechy, které v tomto případě neexistovaly? Proč naopak neřeší to, že BIS v této věci neiniciovala užší spolupráci s Policií ČR? A proč novináři vůbec řeší trestnou činnost jakéhosi zaměstnance MZV, když mluvčí BIS prohlásil, že žádná trestná činnost nebyla zjištěna? (Viz objasnění na stránkách 21–25.)

Před úvahami o změně zákona, by se všichni agilní politici a novináři měli napřed podívat na to, co všechno BIS směrem k Policii ČR nevyužila a proč to nevyužila. V opačném případě vystavují na odiv svou neznalost a rozumovou omezenost, když bez předložení jakýchkoli faktů a skutečně věcných a pádných argumentů ihned usilují o změnu zákona. V konečném výsledku to totiž vypadá tak, že tito bláhoví politici a novináři by chtěli měnit zákon jenom proto, že někdo neoznámil důvodné podezření ze spáchání trestného činu. To by ale pak musela být taková změna, která by zpravodajským službám přímo ukládala povinnost informovat policejní orgán o každém jejich důvodném podezření o tom, že byl spáchán trestný čin. Nejlepší cestou bude, když se politici jako Fischer přestanou rozčilovat (vztekat) nad nedostatky v zákoně a zaměří se na nedostatky v práci BIS, pokud jsou toho vůbec schopni a ochotni.

Česká veřejnost si už zvyká na to, že u všech mylných, pochybných, protiprávních a zbytečných aktivit se vždycky objevuje ministr vnitra Vít Rakušan (STAN). Je to jeho touha být vždy v centru aktuálního dění a dát o sobě jakkoli vědět, a to bez ohledu na trapnost svého projevu. Rakušanova hlavní činnost zahrnuje zavádění totalitních praktik, což již prokázal několika svými aktivitami: blokování nepohodlných webů, vznik policejní jednotky proti proruským švábům – tak o této jednotce hovořil sám Rakušan, snaha dosadit pochybným způsobem pochybnou osobu do vedení zpravodajské služby (týkalo se ÚZSI),

vznik dokumentu proti radikalizaci pracovníků státní a veřejné správy, zákon proti „dezinformacím“ a nyní by chtěl Rakušan zvýšit pravomoce zpravodajským službám. S ohledem na to, že je ve funkci necelý rok, je tempo jeho aktivit v zavádění totalitních praktik poměrně vysoké.

Rakušan si nenechá uniknout žádnou příležitost k posilování kontrolních a perzekučních mechanismů v české společnosti. Svým teatrálním přístupem si nenechal ujít ani tuto rozebíranou kauzu „BIS versus zaměstnanec MZV“ a hned následující den po zveřejnění kauzy přispěchal se svým veřejným prohlášením, které umístil na sociální síť Twitter. Podívejme se ještě jednou na Rakušanův projev:

Rakušan ve svém veřejném příspěvku neopomněl uvést, že zveřejněný případ je potvrzením toho, jak kvalitní máme zpravodajské služby, aniž by věděl, co se vlastně stalo a kolik toho BIS ve výsledku popřela: žádné sledování „podezřelého“ a žádné vynášení

utajovaných informací. A nebyl by to Rakušan, aby se nepřidal k volání po změně zákona se slovy, že máme dluh. Rakušan chce cosi napravit a předložit změnu zákona.

Nechal se Rakušan jako výkonný politik ovlivnit článkem Deníku N? Ale vždyť ty informace byly novinářům jednoznačně uvolněny od pracovníků BIS, jenže tuto službu úkoluje a kontroluje vláda, jejíž součástí je i Rakušan. Tak proč se Rakušan náhle odkazuje na novináře, když všechny tyto informace měl mít už dávno jako člen vlády k dispozici od BIS? Vždyť mluvčí BIS Šticha pro Českou televizi uvedl, že informaci o tomto zaměstnanci MZV předávala BIS zákonným adresátům před několika měsíci (viz slova mluvčího BIS na stránce 20). A mezi zákonné adresáty patří premiér a další členové vlády, přičemž vláda by už před těmi několika měsíci musela takovou závažnou věc projednat na své schůzi. Tak proč Rakušan k tomu tak náhle vystupuje až nyní, a ještě na podnět pofidérního novinového článku? Opět tady něco neseď!

Rakušan nám svým příspěvkem na Twitteru nepotvrdil jenom to, jak je mimo realitu a jak je nekompetentní, ale také to, že BIS si dělá co chce. Rakušanův výjev na sociální síti dokazuje, že příběh o agentu-krtkovi na MZV je báchorkou, která nemohla vzniknout před několika měsíci, ale z určitého důvodu v současné aktuální době, kdy si někdo usmyslel, že by bylo dobré, kdyby zpravodajské služby měly širší pravomoci v boji proti nepohodlným osobám. Ten časový posun příběhu o několik měsíců zpět je jen záměrným manévrem se snahou ztížit pátrání a prověřování uvolněných informací neboli jejich porovnávání s tehdejší situací na MZV (blíže viz stránky 48–50).

Rakušan se nemusel nechat ovlivnit novináři, ale ve skutečnosti může hrát předem domluvené divadlo, kde se domluvili členové vlády s vedoucími funkcionáři BIS, přičemž tendenční novináře tito hlavní herci využili jen jako svůj komparz, o který se teď jako by opírají. Nikomu nevádí, že v článku Deníku N jsou četné rozpory jak v samotném obsahu článku, tak mezi textem a reálnou situací. Taktéž nikomu nevádí, že novináři nedokázali tuto událost správně analyzovat a následně správně vyhodnotit.

Rakušanovo vyjádření ohledně změny zákona považujeme za nebezpečné v tom, že Rakušan je jedním z těch, kteří se ve spojení s Vojenským zpravodajstvím podíleli na spáchání několika trestných činů (podrobně viz trestní oznámení č. 001/2022). Rakušan opakovaně zneužil své pravomoci v postavení úřední osoby, když například sám aktivně písemnou formou po poskytovatelích internetových služeb požadoval, aby blokovali

přístup k webům, které určilo Vojenské zpravodajství, jelikož to bylo podle něj nutné v zájmu obrany národní bezpečnosti. Rakušan a jeho spolupachatelé z vlády a Vojenského zpravodajství obešli orgány činné v trestním řízení a nezákonně si přisvojili jejich pravomoci, přičemž svou aktivitu odůvodňovali lživým způsobem. A tento člověk chce nyní ve prospěch zpravodajských služeb změnit zákon, aby tito pohlaváři se svými službami mohli svou trestnou činnost páchat ještě snadněji a s vyšším negativním účinkem.

Vláda (nejen ta současná) dlouhodobou trestnou činnost zpravodajských služeb kryje a nyní se jim pro tuto trestnou činnost snaží vytvořit lepší podmínky. Pokud by byly určité informace od zpravodajských služeb uznány jako důkaz u soudu, pak by se v České republice ze strany těchto služeb rozmohlo pronásledování a vykonstruované obviňování nepohodlných osob. To už nám ukázalo Vojenské zpravodajství, když s požehnáním vlády překročilo svou zákonnou působnost a na určitou dobu se „převtělo“ do orgánu činného v trestním řízení, aby mohlo vytvořit seznam nepohodlných webů a po poskytovatelích internetových služeb a služeb mobilních sítí důrazně požadovat jejich zablokování. (Vše je podrobně a důkazně popsáno v TrO č. 001/2022.)

Například tolik diskutované odposlechy by se mohly stát nástrojem pro křivé obvinění kohokoli. Pokud bude uznán odposlech, který nepořídil policejní orgán podle přesně stanoveného zákonného postupu včetně soudního povolení a za dohledu státního zástupce, pak bude možné ze strany zpravodajských služeb a jejich přístupu k nejnovějším technologiím tyto odposlechy libovolně upravovat, nebo dokonce uměle vytvářet. Bylo by rovněž možné tyto zdánlivé důkazy vytvářet ve spolupráci s cizími zpravodajskými službami, které by v tom mohly sledovat svůj zájem. Kdo a jak by zkoumal pravost a relevanci těchto odposlechů? Patrně nikdo, jelikož záměrem je změnit zákon tak, že k uznání odposlechu a dalších poznatků by stačovalo, že budou tyto věci předloženy zpravodajskou službou. Jenže i samotné zkoumání by byl problém, neboť součástí práce zpravodajských služeb je vytváření různých podvrhů, falzifikátů, falešných písemností, krycích dokladů apod., k čemuž je u každé služby zřízena příslušná sekce. Politici zapomínají, že jedna z činností zpravodajských služeb je provádění klamných či vlivových operací, pro což potřebují vytvářet ony falešné položky. K dalším operacím patří zpravodajské hry s cizími službami atd. Některé služby tyto činnosti umí lépe, jiné hůře, ale vstupem zpravodajských služeb do trestního řízení by se toto řízení stalo jednou velkou klamnou operací [8].

V celém rádobý špionážním příběhu jsou četné a výrazné rozpory. BIS tvrdí, že zaměstnanec MZV vynášel utajované informace, ale zároveň dokládá, že žádné utajované informace vyneseny nebyly (nebyly poškozeny zájmy ČR – viz stránky 21–25). Pak BIS tvrdí, že zaměstnanec MZV od důstojníka SVR opakovaně přebíral peníze, ale už není schopna doložit, za co ty peníze přebíral, když nepředával utajované informace. BIS není ani schopna důkazně doložit, že zaměstnanec MZV nějaké peníze vůbec přebíral. Dále BIS tvrdí, že se jí podařilo celý příběh zmapovat, jenže na druhou stranu k tomuto příběhu nemá co doložit. Navíc zpětné zmapování celé kauzy, která byla podle BIS odhalena s několikaletým zpožděním, není u většiny činností týkajících se zapojených osob proveditelné. Navzdory předloženým rozporům a nesmyslům, jež vzešly od samotné BIS, nám mluvčí Šticha sdělil, že případ byl úspěšně uzavřen. Ale co mohlo být v této kauze uzavřeno, a ještě k tomu úspěšně? Činnost BIS je opravdu tristní a komická zároveň, ale hlavně je i činností trestnou (úniky utajovaných informací o činnosti BIS, neoznámení závažného trestného činu, křivé obvinění, maření/sabotování vyšetřování a jeho svedení do falešného směru s poškozením orgánu veřejné moci a bezpečnostního sboru atd.).

Nad všemi těmi nesmysly a rozpory v předloženém příběhu vyčnívá jedna zvláštnost, která nejen napovídá, ale přímo odkrývá, že celý příběh je jen další báchorkou od tvůrců pohádek z B.I.S. – Beletristické a Impresionistické Studio [9]. Tou zvláštností je časová mezera mezi údajným ukončením akce zaměřené na monitorování zaměstnance MZV se současným oznámením poznatku výkonným politikům a řízeným uvolněním informací o tomto podivném případě médiím. Jak nám prozradil sám mluvčí BIS, tak ta mezera mezi ukončením akce a uvolněním informací je „řádově několik měsíců“.

BIS tvrdí, že svou akci ukončila v první polovině roku 2022 kvůli tomu, že hrozilo, že zaměstnanec MZV po pandemii covidu znovu naváže kontakt se svým řídicím důstojníkem z ruské SVR (opravdu scestné odůvodnění – viz stránky 35–37). Vládní restrikce byly uvolněny v polovině února 2022, což bylo podobné i v zahraničních zemích. Takže pokud se BIS řídila tímto vývojem, tak musela akci ukončit nejpozději v březnu 2022. Jenomže po uplynutí šesti měsíců od ukončení akce má BIS náhlou potřebu uvolnit informace o svém případě médiím (září 2022), čímž do popředí vystoupila právě ta zvláštnost v časové mezeře.

Proč BIS informace řízeně uvolnila až po šesti měsících a proč je vůbec uvolnila? Proč BIS tyto všechny informace nebo jen několik málo stručných informací neuvolnila už v březnu 2022 po údajném ukončení akce? Proč s tím záhadně půl roku vyčkávala? Snad nám nechce BIS namluvit, že vyčkávala na vhodnější dobu pro medializaci. BIS by měla přijít také s vysvětlením, proč jako zpravodajská služba tento příběh vůbec medializovala. Je to všechno tak podivné, že to snižuje věrohodnost příběhu na minimum.

Vypadá to, jako kdyby BIS opět potřebovala veřejnosti předložit svůj další zdánlivý úspěch a k tomu vyvolat další divadelní dějství proti dlouhodobě předurčenému nepříteli, na základě čehož chce odůvodnit požadovanou změnu v zákoně ve svůj prospěch. Avšak když chce někdo uvolnit smyšlený příběh posazený do reálného prostředí, pak to nemůže být příběh z aktuálního období, ale z časově vzdálenějšího období. Hrozilo by totiž, že bude odhalen nesoulad mezi předloženým příběhem a aktuální reálnou situací. Proto bylo nutné vytvořit časovou mezeru, protože s odstupem času se hůře zjišťují některé detaily a onen nesoulad mezi příběhem a již uplynulým souvisejícím obdobím nemusí být rozpoznatelný. BIS ale neumí dostatečně dobře provádět klamné operace, takže i přesto, že příběh byl na veřejnost vypuštěn jakoby s půlročním zpožděním, tak už samotný příběh bez uvažování tehdejšího reálného prostředí obsahuje celou řadu rozporů a nesmyslů (viz rozbor na předchozích stránkách).

Příběh o agentu-krtkovi na MZV je tak podivný a tak zvláště a rozporuplně prezentovaný, že nás to opravňuje se ptát, zda takový zaměstnanec na MZV vůbec existoval. Nebylo by složité podle čtyř uvolněných znaků zjistit, kdo byl tím zaměstnancem MZV:

- na MZV pracoval od 90. let,
- služebně působil v Africe,
- měl bezpečnostní osvědčení na stupeň PŘÍSNĚ TAJNÉ a
- z MZV byl propuštěn v první polovině roku 2022 (což bychom mohli klidně zúžit na období únor–duben 2022).

S kolika osobami by se shodovaly tyto čtyři znaky? Pro schopné novináře by nebylo problémem takovou osobu identifikovat, zvláště pokud se někteří z novinářů „chlubí“, že mají více zdrojů v české diplomatické komunitě (viz stránka 13). Pokud tyto zdroje předaly novinářům tolik detailů o spolupráci českého diplomata s ruskou rozvědkou, pak zcela jistě tyto zdroje taktéž znají identitu onoho diplomata. To už si ale novináři musejí srovnat sami

se sebou. Jestliže nevědí, kdo je tím kolaborujícím diplomatem, čímž si ani nemohou ověřit uvolněné detaily, pak by měli upozornět. Pokud jim jejich zdroje uvolňují tolik detailních informací, ale nechťejí jim sdělit tu nejzákladnější informaci čili kdo je tím odhaleným českým agentem, pak zde něco není v pořádku. Novináři nemusejí ve svých článcích prozrazovat identitu diplomata, ale měli by vědět, o koho se jedná, aby mohli ověřit všechny získané informace. Pokud jeho identitu neznají a tím pádem si ani neproověřili věrohodnost uvolněných informací, pak by měli připustit, že se nechali využít k šíření vykonstruovaného příběhu.

Na uvolněné čtyři znaky by mohlo pasovat několik jednotlivců, přičemž každý z nich si tuto uvolněnou báchorku mohl vztahovat na ty druhé jedince. Když vypustíte falešné obvinění neurčitého jednotlivce, které pasuje na širší skupinu osob, pak se k tomu pochopitelně nikdo z těchto osob nepřizná a všichni si budou myslet, že vinen je někdo z těch ostatních. Jen ti chytřejší zauvažují a posléze i rozpoznají, že obvinění je falešné.

Ke čtyřem zmíněným znakům bychom mohli přidat znak spojený s odebráním bezpečnostního osvědčení. Bylo někomu v rozmezí únor–duben 2022 skutečně odebráno bezpečnostní osvědčení na stupeň PŘÍSNĚ TAJNÉ, anebo je to výmysl? Dobře obeznámené zdroje, jak je nazývá Deník N, by měly podle těchto a dalších znaků konkrétní osobu znát. Takže novináři musejí vědět, zdali naletěli, anebo zda tato osoba opravdu existuje. Samozřejmě by to musela vědět i Policie ČR, která by se už ze své úřední povinnosti musela o tento prezentovaný závažný trestný čin zajímat. Ale policie v tomto směru nic nepodniká. Proč asi? Také nečinnost policie by měla novináře upozornit na to, že je jejich údajné zdroje a celá BIS „vodí za nos“.

S identitou zaměstnance MZV jsou rovněž spojeny otázky na jeho bezpečnostní prověřování. Je překvapivé, že novináři ani zákonodárci nezkoumali, jak je možné, že „provinilý“ zaměstnanec MZV opakovaně získal bezpečnostní osvědčení na stupeň PŘÍSNĚ TAJNÉ. Zákonodárci z příslušných sněmovních orgánů (VB, SKBIS) by se měli ředitele BIS dotázat na to, s jakým výsledkem byl dotyčný zaměstnanec opakovaně prověřen. BIS by měla mít údaje o prověřování dané osoby ve své databázi. Novináři by se měli zajímat o to, jak je možné, že BIS zjistila, že SVR u zaměstnance MZV využila jeho slabost pro ženy a peníze, když sama BIS tuto jeho slabost opakovaně neodhalila během jeho bezpečnostního prověřování.

Zvláště pro neznalé politiky, domnělé bezpečnostní odborníky a tendenční novináře předkládáme jediné tři závěry, které je možné vyvodit z uvolněných informací ze strany BIS:

- BIS odhalila českého agenta pracujícího pro ruskou SVR, avšak i přesto, že celou akci proti němu ukončila a své poznatky předala výkonným politikům (nesledovala svůj další zájem), tak si nesplnila svou zákonnou oznamovací povinnost, která se k trestnému činu „**Vyzvědačství**“ vztahuje. Tím se BIS sama dopustila trestného činu „**Neoznámení trestného činu**“.
- BIS nezískala žádný relevantní důkaz o páchání trestného činu „**Vyzvědačství**“. BIS mohla mít pouze zprostředkovaný poznatek o tom, že se zaměstnanec MZV při společenské nebo jiné aktivitě setkal a hovořil s ruským diplomatem, který byl důstojníkem SVR, což se mohlo opakovat. To je ale málo i pro důvodné podezření – je to jen signál pro zpozornění. Proto BIS policejnímu orgánu nic neoznámila, protože nedisponovala ničím, na základě čeho by Policie ČR mohla zahájit úkony trestního řízení a zahájit vlastní shromažďování důkazů o činnosti podezřelého zaměstnance MZV. Pokud měla BIS pouze domnělé „podezření“, pak se medializací případu se sdělením zprávy o vynášení a předávání utajovaných informací dopustila trestného činu „**Křivé obvinění**“.
- Presentovaný případ vyzvědačství neexistuje a jedná se jen o vymyšlený příběh s imaginárním agentem-krtkem s cílem předložit veřejnosti další zdánlivý úspěch BIS a udržovat veřejné povědomí o dlouhodobě předurčeném nepříteli. Smyšlený příběh mohl mít rovněž za cíl poukázat na nutnost změny zákona ve prospěch zpravodajských služeb (odůvodnit posílení pravomocí zpravodajských služeb).

Který závěr si politici a novináři vyberou? Ono je to jedno, protože všechny tři závěry ukazují BIS jako podvodnou a neschopnou organizaci.

Současná vláda a zpravodajské služby (týká se BIS a Vojenského zpravodajství) zahájily kampaň proti nehodícím se politickým názorům a odborným analýzám, které důkazně odkrývají pochybení a provinění politiků a zpravodajských služeb. Je to kampaň proti nepohodlným osobám, které legitimním způsobem zastávají jiná stanoviska na různé

události a na vývoj bezpečnostní situace v Evropě. V rámci této kampaně se vytvářejí různé dohlížecí a manipulativní orgány a zpravodajským službám je umožňováno překračovat jejich zákonnou působnost. Nyní by politici chtěli vše posunout na vyšší úroveň a ve prospěch zpravodajských služeb změnit zákon. Jednalo by se však o nesmyslnou a lehce zneužitelnou změnu, což je jenom další důkaz o prohnitosti českých politiků. Změna zákona mohla být jedním z cílů uvolněného příběhu o zaměstnanci MZV.

Je otřesné, jak se politici prostřednictvím smyšlených příběhů snaží posilovat činnost zpravodajských služeb a jak přesvědčují veřejnost, že je to nutné pro národní bezpečnost. Avšak ve skutečnosti je posilována činnost těch subjektů, které se dlouhodobě podílejí na trestné činnosti (viz např. příloha 11 a 12 trestního oznámení č. 001/2022). Ze zpravodajských služeb se stává politický nástroj proti různorodým oponentům, což nám v únoru 2022 předvedlo Vojenské zpravodajství (VZ), které vypracovalo seznam nepohodlných webů a důrazně po poskytovatelích služeb požadovalo jejich zablokování. To bylo provedeno v těsné součinnosti s vládou. Všichni aktéři překročili svou zákonnou působnost a spáchali několik trestných činů (vše je podrobně a důkazně popsáno a zdokumentováno v TrO č. 001/2022). Politici jako Rakušan, Fischer a mnozí další usilují o to, aby zpravodajským službám páčání trestné činnosti ve prospěch nastaveného politického trendu a cizích zájmů významně ulehčili. **Pokud tito politici chtějí docílit toho, aby neověřené a neověřitelné poznatky zpravodajských služeb mohly být jako důkazy použity u soudu, pak je to stejné, jako kdyby chtěli do zákona uvést větu, že zpravodajským službám je povoleno libovolným způsobem označit kohokoli za „nepřítele státu“, čímž by zpravodajským službám bylo legálně povoleno páchat činnost, která je pro jiné občany a organizace nepřipustná a trestná.**

Bezpečnostní informační služba nám předložila příběh údajného agenta-krtky, ale ve skutečnosti tato služba nic neodhalila a ani nic neprokázala, což také sama potvrdila (viz stránky 21–25). Přesto se sama pochválila a vše prezentovala jako svůj úspěch. A politici této službě bláhově tleskají a navrhuji změnu zákona, aby BIS mohla své domnělé úspěchy dotahovat do požadovaného konce.

Je opravdu vážné, když politici ihned hledají problém v zákoně a nezačínají od samého počátku, tedy od BIS, která mohla do svého případu kdykoli vtáhnout Policii ČR, ale z nějakého důvodu tak neučinila. Zde by měli politici začít se svými otázkami. Politici se nemohou hloupě podívat nad tím, že údajný provinilec není trestně stíhán, když BIS

policisty vůbec o ničem neuvědomila. Ten problém začíná u samotné BIS a politici by se měli ředitele BIS ptát na to, proč jeho služba nedokázala spolupracovat s orgány činnými v trestním řízení tak, aby byly zajištěny potřebné důkazy a třeba i přiznání údajného českého agenta pracujícího pro Rusy. Ale kupodivu tato zásadní otázka nikoho nezajímá, přitom její odpověď by poskytla ty nejpotřebnější informace pro nalezení skutečného problému a jeho řešení.

Další otázka politiků i novinářů by měla směřovat na to, zda Policie ČR tuto věc prošetřila a s jakým výsledkem. Zpráva o zvlášť závažném zločinu vyzvědačství (vynášení a předávání utajovaných informací cizí moci) se objevila ve všech hlavních sdělovacích prostředcích a Policie ČR už ze své úřední povinnosti musela konat a zprávu minimálně prošetřit, aby zjistila, zda existují takové skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán tento závažný trestný čin. Pokud Policie ČR v této věci nic neprošetřovala, pak by se politici a novináři měli ptát na to, proč nebylo nic prošetřováno. Buď policisté tuto věc zanedbali, anebo už tehdy věděli, že neexistují takové skutečnosti, které by nasvědčovaly spáchání tohoto činu.

[1] Agent-krtek (*mole agent / mole*) je zaměstnanec zájmové zpravodajské služby nebo jiné zájmové organizace, který byl jako informační zdroj zverbován (získán) cizí zpravodajskou službou a který ve prospěch této cizí služby působí (zdroj se rovněž může cizí službě sám nabídnout). Tento druh agenta je též nazýván penetračním agentem, jelikož byl získán uvnitř zájmové organizace (nastala penetrace zájmové organizace), a nikoli instalováním vlastního zdroje z venku (v tomto případě by nastala infiltrace zájmové organizace).

Označení „krtek“ je knižním termínem, které poprvé použil Francis Bacon v roce 1622 ve svém díle „Historie panování krále Jindřicha VII“. Dále tento termín ve svých špionážních románech popularizoval John le Carré (literární pseudonym, pravé jméno je David Cornwell).

V odborné zpravodajské terminologii je místo knižního termínu „krtek“ používán termín „dvojitý agent“. Tento termín ale nelze použít ve vztahu zaměstnance MZV k cizí zpravodajské službě (viz objasnění termínu níže – položka 7).

Agent-krčka lze též nazvat defektorem (přeběhlíkem), který však k jiné zpravodajské službě nepřeběhl fyzicky, ale souhlasil, že pro cizí službu bude utajeně pracovat ve svém stávajícím pracovním zařazení (přeběhlík ve svém pracovním místě / defector in place).

[2] V souvislosti s upadající odbornou způsobilostí u BIS pro ilustraci předkládáme příklady zpravodajských výstupů, které byly v minulých letech publikovány na webových stránkách Exanpro.cz. Uvedený odborný analytický web byl v únoru 2022 protiprávně zablokován a posléze úplně odstraněn, čímž nelze použít níže předložené hypertextové titulky jako odkazy na příslušné články. Nedostatky BIS byly odborným způsobem popsány v následujících zpravodajských produktech:

- Produkt 12057 „[BIS se dlouhodobě diskredituje a někteří ji za to ještě chválí](#)”
- Produkt 12058 „[Ředitel BIS bezděčně prozradil, že česká vláda nepotřebuje vlastní zpravodajské služby](#)“
- Produkt 12069 „[BIS už léta neodhalila skutečnou špionáž, přesto opakovaně mluví o rozbití ruské zpravodajské sítě a politikům se tahle omílaná pohádka pořád líbí](#)“
- Produkt 12091 „[Prezident Zeman předal premiéru Babišovi materiál na ředitele BIS aneb Pokrytecký Zeman, bázlivý Babiš a nezpůsobilý Koudelka](#)“
- produkt 31014 „[BIS a další z přímých důkazů její odborné nezpůsobilosti](#)“
- produktu 11161 „[Ohlédnutí za působením ředitele BIS Michala Koudelky je plné profesních pochybení i trestních provinění. Vinu však nese i vláda a zákonodárci](#)“
- 12026 „[Ukázka neschopnosti českých zákonodárců kontrolovat zpravodajské služby a selhání médií tento stav rozkrýt a správně pojmenovat](#)“
- Produkt 13069 „[BIS prozradila, že nerozumí termínu kybernetická špionáž](#)“
- Produkt 12111 „[BIS ve své výroční zprávě prokázala, že ve své činnosti vychází z virtuální reality aneb BIS jako defektní propagandistický nástroj ve službách USA](#)“

[3] Vnitřní (interní) a vnější (externí) rozpory patří do základních hledaných znaků při provádění analýzy písemných a ústních sdělení. Vnitřní rozpor vzniká, když jsou přímo ve sdělení dvě věci, které si navzájem odporují. V příběhu agenta-krčka je nejmarkantnějším vnitřním rozporem odporující si tvrzení o vynášení a nevynášení utajovaných informací (viz stránky 21–25). Vnitřní rozpor ukazuje vždy na to, že autor sdělení vědomě klame své publikum. Může se rovněž jednat o nevědomé klamání, pokud byli informace převzaty od jiného zdroje, avšak poté autor sdělení vytvořeného na základě převzatých informací prokazuje svou nízkou úroveň, jestliže rozpor neodhalil a předává ho dál.

Vnější rozpor vzniká, když je jakákoli věc ve sdělení v rozporu s jinými poznatky nebo s reálnou situací. Hledání vnějších rozporů si vyžaduje širší znalosti dané problematiky a rozsáhlejší prověřování věrohodnosti předloženého sdělení.

[4] Dlouholeté řízené úniky informací prováděné pracovníky BIS byly na stránkách Exanpro.cz analyticky rozebrány například v těchto zpravodajských výstupech:

- Produkt 12046 „[Čeští novináři píší o Skripalově stopě v ČR a opět dokládají svou základní neznalost o práci zpravodajských služeb](#)“
- Produkt 12077 „[BIS, Čína a koronavirus aneb Nezákonné a řízené úniky utajovaných informací z BIS](#)“
- Produkt 12081 „[Údajný ruský zpravodajec s ricinem jako řízený únik utajované informace převzaté od partnerské služby v rámci klamné operace](#)“
- Produkt 12088 „[Vyšetřování úniku utajovaných informací v kauze ruského zabijáka s ricinem](#)“
- Produkt 12089 „[BIS, řízené úniky informací a zabavené ochranné prostředky v Lovosicích](#)“
- Produkt 13100 „[Čeští rádoby investigativní novináři se jen zaslepeně honí za senzací, čímž ztrácejí smysl rozpoznat, co se za informacemi skrývá, a také to, že mohou být využíváni jen jako hlásná trouba](#)“

[5] Do **zpravodajské techniky** jsou zahrnovány takové prostředky a zařízení, které jsou utajovaným způsobem používány k získávání zpravodajských poznatků. Jedná se například o prostředky a zařízení využívané při odposlouchávání a zaznamenávání telekomunikačního provozu, pořizování obrazových, zvukových a jiných záznamů, otevírání a zkoumání dopravovaných zásilek apod.

[6] **Ofenzivní kontrazpravodajské operace** (offensive counterintelligence operations) jsou oproti defenzivním kontrazpravodajským operacím takové operace, jejichž cílem je, aby kontrazpravodajská/kontrarozvědná služba aktivně pronikla do cizích zájmových organizací (převážně se to týká cizích zpravodajských služeb, ale mohou to být i jiné cizí státní organizace nebo také militantní organizace). Každá kontrazpravodajská služba (v ČR je touto službou BIS a dále pak kontrazpravodajská složka Vojenského zpravodajství) by kromě činností na území své země a k tomu přijatých opatření proti působení cizích zpravodajských služeb a jiných cizích organizací (defenzivní kontrazpravodajské operace) měla taktéž usilovat o proniknutí do těchto cizích zájmových

organizací a přímo z jejich nitra získávat cenné informace o jejich působení proti zahraničním zemím. Snahou je též obvykle přes zverbované dvojité agenty podsouvat cizím organizacím klamné informace se záměrem chránit vlastní zemi i vlastní činnost a mařit činnost cizích subjektů.

[7] Dvojité agent (double agent) je kmenovým zaměstnancem konkrétní zpravodajské služby, avšak zároveň udržuje kontakt se soupeřící zpravodajskou službou. Dvojité agent předstírá činnost proti cizí zemi (cizí zpravodajské službě), ale ve skutečnosti pracuje právě pro onu cizí zpravodajskou službu. Použití dvojitého agenta pro zpravodajskou hru je vyšší úroveň zpravodajského klamu a zároveň komplikovanou záležitostí, jelikož dvojité agent má „rozpůlenou“ spolehlivost. Dvojité agent je často zdrojem dezinformací, jejichž šíření využívá ta služba, která dvojitého agenta zrovna řídí či ovládá. Někdy je obtížné určit, pro kterou službu dvojité agent vlastně pracuje, což se může měnit v čase.

[8] Klamné operace (deception operations) patří do vlivových operací. Záměrem klamných operací je svést protivníka nebo cílovou skupinu osob do požadovaného směru uvažování a reakce. Toho se dosahuje klamnou činností, umnou manipulací, zkreslením faktů nebo vytvořením zpravodajské fabulace a předložením falešných položek nebo celkového falešného obrazu. Často se jedná o kombinaci různých prvků, ale pro zaručení úspěšnosti klamné operace by měly být do předloženého příběhu nebo do klamné činnosti vloženy také pravdivé položky (čím více pravdivých položek, tím snadněji lze cílovou skupinu přesvědčit či zmanipulovat – teoreticky se uvádí, že celý příběh by měl alespoň z 50 % sestávat z pravdivých položek). Jedním z cílů klamných a celkově vlivových operací je v současné době snaha ovlivnit veřejné mínění a mínění vlád jednotlivých zemí ve prospěch určitých subjektů nebo politického trendu, přičemž současným, ale opačným cílem je vyvolat nevoli vůči vybraným státům a skupinám osob.

[9] BIS si svými četnými bádorkami vysloužila málo známý parafrázovaný význam svého akronymu: **Beletristické a Impresionistické Studio**.

Beletristická tvorba poskytuje prostor pro fantazii, čímž je opakem literatury faktu. Pasáže beletristické tvorby lze rovněž nalézt ve výročních zprávách BIS.

Impresionismus usiluje o zachycení okamžitých subjektivních pocitů, což nám ředitel BIS Michal Koudelka několikrát předvedl, a to v rozhovorech pro různá média. Pak tu máme tiskového mluvčího BIS Ladislava Štichu, který své okamžité subjektivní pocity vyjadřuje ve svých prohlášeních. Ostatní pracovníci BIS své subjektivní pocity vkládají do informací,

jež jsou uvolňovány novinářům a následně veřejnosti jako řízený únik informací, nebo je též vkládají do veřejných výročních zpráv BIS.

Zpravodajský produkt 12113

Specifická analýza a hodnocení s odborným výkladem

© 2022 Agentura EXANPRO